

Vefâ ve Şekât Âbidesi

ANNE

içindekiler

EDITÖR'DEN	3
ANA	4
MERHMET KAHRAMANLARI ANNELER	6
ANNENİN AYAGINA SARIL	7
ÖRNEK İSLÂM KADINI HANSÂ (R. ANHÂ)	8
BAYEZİD-İ BİSTAMİ'NİN ANNESİNE VEFASI	10
HER GÜN ANNELER GÜNÜDÜR	12
ANNENİN HAKKI ÖDENMEZ	14
ANNE BABA	16
ABDULLAH B. ZÜBEYR VE ANNESİ	19
ÇOK SEVEN, ÇOK SEVİLENSİN SEN!	21
ANADOLU, BU ANALARLA DOLU	22
TAZİYE	24
KAYANIN HAREKETİ	26
ANA KUZUSU	28
ALLAH RESULÜ BUYURUYOR Kİ	30
AĞLATAN YALNIZLIK	32
ANNE BABAYA ÖFF BİLE DEME!	35
AÇE	36
YAĞMUR	38
ANNELERİN DUALARI MAKBÜLDÜR	40
ANNENİN MERHMETİ	43
OĞLUMA	44
GÜLÜMSE	46
ANNE BABA HIÇ TERK EDİLMEZ. AMA...	48
ANNE	50
ALLAH TEÂLÂ BUYURUYOR Kİ	52
EY İNSAN! EMANETLERİNE RAHMET ET	54
ADINI SIR GİBİ SAKLADIĞIM	56
HZ. HATİCE VALİDEMİZ	58
HASAN ÇAVUŞUN ANASINDAN...	60
BİR ANNENİN EN ZOR SEÇİMİ	62
RABBİM! ONLARA MERHMET ET!	64

Saygıdeğer okuyucularımız!

Anneler ailenin temeli ve esasıdır. Uhrevî sîmâlara, derin bakışlara ve duru duygulara sahip, büyüleyici, imrendirici ve sevimli varlıklardır annelerimiz... Kendimizi kucaklarına attığımızda bütün dert ve sıkıntılardan kurtulduğumuz ve huzura gark olduğumuz, gökler kadar derin his yumağı varlıklardır onlar... Evet onlar, kendileri bitip tükense de evladı için katlandığı zorluklardan asla pes etmeyen kutup varlıklardır.

“İslam’ın bir zaferi için dört oğlum fedâ olsun” diyecek kadar fedâkâr.. Efendimiz’in “yanlarında bulunmayı, Allah yolunda olmaya eş tuttuğu” derecede muallâ.. annesini on bir km. yakıcı güneş altında sırtında taşıyan sahabîye Efendimiz’in “bu hizmetinle ananın bir tek doğum sancısının hakkını belki karşılamış olursun” diyeceği kadar hürmete lâyük varlıklardır anneler...

Bu kitapta ızdırap yumağı haline gelen bu anaların günümüzdeki misallerini okuyunca Hz. Hatice’yi, Hz. Ümmü Ümâre’yi ve ilk şehit anası Hz. Sümeyye’yi daha iyi anlayacak ve belki ya hemen annenizin eline veya ayağına yapışacaksınız, ya da uzakta iseniz hemen telefona sarılacak veya elinize kalemi alacak, ayrılık acısını yüreğinize gömerek, boşlukta olduğu masum çehrelerinden okunan nice taze fidanların hakikate olan susamışlıklarını yazacaksınız o biricik annelerinize.. yanına gidemediğinizin sebebi olarak.. ama behemahal ekleyeceksiniz, annenize olan derin sevgi ve hasret hislerinizi. Veyahut da annenizi kaybettiyseniz ve onunla vuslatınız başka bir âleme kaldıysa, yine aç sînelere bildiğiniz hakikatleri anlatmaya devam edeceksiniz, ama arkasından mutlaka el açıp elleriniz karıncalanıncaya kadar dua edeceksiniz, o zihninizde ve sînenizde sakladığınız taşsız sultâna...

Kur’an’da ve hadislerde bu konuda o kadar çok hakikat vardır ki, bize şunu demek çok yaraşiyor: “Anneciğim! Allah’ın varlığını nasıl biliyorsam, senin hakkını ödeyemeyeceğimi de o kadar açık biliyorum! Beni affet anneciğim! Sana karşı vefâsızlığımı, dünyanın dertli tarafını görüp ona aldanişımı... Ne olur, ne olur...”

YAYIN YÖNETMENİ
Dr. Faruk VURAL

YAYIN EDITÖRÜ
Ali BUDAK

GÖRSEL YÖNETMEN
Engin ÇİFTÇİ

GRAFİK TASARIM
Zülker MEYDAN

TASHİH
Ahmet ÖZDEMİR

KAPAK RESMİ
Mustafa YILMAZ

FOTOĞRAFLAR
Halit Ömer CAMCI (s.7,10,11,13,15,27,47,63)
Okan KAYA (s.22)

YAYIN VE İLETİŞİM ADRESİ
Emniyet Mah. Huzur Sk. No: 5 P.K. 72
Üsküdar- İSTANBUL
Tel: 0-216 318 10 00 Faks: 0-216 422 41 40

BASILDIĞI YER
Çağlayan A.Ş. Gaziemir/İZMİR
Tel: 0 232 252 20 97 Faks: 0 232 252 21 00

BASIM TARİHİ
Nisan 2006

İNTERNET ADRESİ
www.rehberyayinlari.com
alibudak@rehberyayinlari.com

ANA

Cihangirleri anneler yetiştirir. Büyük insanları, insanlığın iftihar tablolarını hep anneler şekillendirir. Kadın kendine âit bu meziyetlerle, erkek de yine kendisine âit kabiliyetlerle örfaneye iştirak ederse, bu bütünleşmeden cennet ikliminin yaşandığı bir aile ve fazilet topluluğu meydana gelir.

*Ana için derler, sonu yok ızdırabın...
Hep enîndir anada sesi, telin, mızrabın...*

A

ânîler arasında en muazzez varlıktır ana. O, yeryüzünde dolaşırken gökteki bir baş ve cennet de ayaklarının altındadır. Pabucunun tozu göz-
lere sürme kadar aziz ve ayaklarına sürülen yüzler arş eşliğindeki başlar
kadar yücedir. Ana inleyen varlıktır. Bütün bir hayat boyu inleyen ve
sızlayan... Onun analığı evlâtla kâim; "anam" diyen biriyle... Evlât olma-
yınca ana, ana değildir. Ya "anam" demeyince! Ananın emeli bir evlât,
bazen de başka bir şeydir. Mânâ gibi, ruh gibi, ideâl gibi bir şey...
Ana vardır, dünyaya getireceği yavruyu Hak yoluna adar. Ana vardır,
bir yavru ister, ister de elde etmeden inkisâr içinde gider. Ana vardır,
izah edemeyeceği yavrunun hesabıyla iki büklüm olur ve "Keşke daha
önce ölüp de unutulup gitseydim." der. Ana vardır, evlâdıyla âbideleşir
ve başı semaya ulaşır. Ana vardır, evlâdıyla derbeder ve perîşan olur.
Ana vardır, firavun otağında bir milletin gözdesi. Ana vardır, Nebî hü-
resinde şeytan bendesi. Ana vardır, sessiz, belirsiz ve meçhûldür; fakat
güller, çemenler yetiştirir. Ana vardır, destanlara sığmaz; o, zihinlerde,
sînelerde, göklerde. Ana vardır, kâğıttadır, kalemededir, romanda-
dır...

Toprak, tohuma ana; kaynak çağlayana; Havva insanoğluna; Meryem
bir Ruh'a; Âmine bütün bir hakikate, varlığın sırrına, sırların özüne...

İyisi de var, kötüsü de ananın. İyisine canlar feda; ya kötüsüne, talihsizi-
ne ne demeli.? Evlâdını güldürmemiş ve evlâdından yana gülmemi-
şe, gün yüzü görmemiş...

Ana-evlât, iki vücut bir rûh. Evlât, ananın vücudundan bir parça, kucak-
larda "gönül yakan sevgili", emekleyen yumurcak ve nihayet birbirini

takip eden ayrılışlarla, ana için sîneyi yakan bir kor, kalbe saplanan bir mızrak...

□ elişme dönemi, tahsil hayatı, askerlik çağı, bunların her biri, ananın yüreğini ağzına getiren bir ızdırıp dönemeci. Ana, her zikzakta bir sürü göz-yaşı döker□Yavrusunun okuma ayrılığına, izdivaç ayrılığına ve askerliğine... Evet, o, daima ağlar, daima buhurdan gibi tüter. Teselli bulup durduğu gibi, sel sel olan gözlerinin yaşında boğulduğu da olur. O, mukaddeslerine, vatanına, namusuna kurban verdiği yavrusunu armağan sayar ve teselli olur. Ya bir hiç uğruna ölene? İşte burada ananın dili tutulur.

Evet o, küffara karşı şehid olan evlâdına koşmalar dizer, ninni söyler, onlarla avunur.

"Bura Yemen'dir,
Gülü çemendir,
Giden gelmiyor
Acep nedendir,
Acep nedendir."

□ özlerde şehid silûeti, kulakta cennet ırmakları gibi onun sesi□

"Küffar Kırım'ı aldı anam,
Düşman yurduma daldı anam,

*Irzım pâymal oldu anam,
Ben oraya giderim..."*

Kırım'da küffara iltihak eden de var. Plevne'yi unutup Tuna'da tenezzühe çıkan da var. İşte ananın belini büken de bunlardır. Eski kurbanın düşmanı, yeni kurbanın dostu; ne desin ana bu girift bilmeceye..!

□ay benim talihsiz anam! Kalbi rahatsız anam, kaddi bükülmüş, gözleri dolmuş anam; dizine vurup saçını yolan anam! Kim etti bunları sana? Kim kıydı kalbinin semeresine, gözünün nuruna? Kırılım o elleri. Su serpelim ateşine...

Artık ağlama anam! □özyaşlarında meydana gelen bulutlar, tâ arşa kadar yükseldi. Bak şimdi orada şimşekler, burada rüşeymler... Dağınık kâkülünü düzeltmek için sana koşuyorlar. Biz hepimiz senin feryadına koşuyoruz. Dudağımızda kurtuluş nağmesi, elimizde Yusuf'un gömleği, □în-i cebinine □lınının kırışıklığına□ yaşaran gözlerine sevinç müñdesi ile geliyoruz. Sessiz infiallerin dinsin diye, kanayan yaraların onulsun diye, bütün bir mücrimler topluluğu adına af dileyip eşliğine baş koyduk anam...!

□□□

Merhamet Kahramanları

ANNELELER

A

nne, bir milleti yetiştiren ailenin en önemli unsurudur. O, İslâm nazarında o kadar mukaddesdir ki, Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem):

"Cennet, annelerin ayakları altındadır." buyurur.

Öyledir, zira anne milleti yoğuran mukaddes bir el ve toplumun ilk hücresini oluşturan yuvanın da kurucusudur; içinde civil civil çocukların etrafa saadet ve neş'e aksettirdikleri bir yuvanın kurucusu...

Bu yönüyle İslâm, anneye öyle yüce bir pâyeye verir ki, bunun ötesinde ona yeni pâyeler vermeye kalkışmak, o mukaddes varlığı hoyratlaştırmak, onun başındaki zeberced kakmalı tacı alıp yerine cam parçalarıyla süslenmeye çalışılmış bir külah geçirmek gibi olur. Kadını ve erkeği yaratan Allah (celle celâluhu), onların kâmet-i kıymetlerine göre onları teçhiz buyurmuş ve istidatları açısından da verdiğini vermiştir. Kadın maddeten zayıf ve nahiftir. Kadın hadiselerden daha çabuk etkilenir. İşte bu tabiattaki birini, yaratılışına mülâyim gelen işlerden uzaklaştırarak onun incelik, zerafet ve saygınlığıyla telif edilemeyen işlerde istihdam etmek açıktan açığa ona bir zulümdür.

Aslında kadın dediğimiz bu nazik varlık öyle şeylerle teçhiz edilmiştir ki, o yönüyle erkeğin fersah fersah önündedir. O bir şefkat kahramanıdır; evlâtları uğrunda öyle titrer ki bu konuda erkek onunla yarışamaz. Bu durum sadece insanlık âlemine mahsus da değildir; tavuğun bütün sermayesi kendi hayatı olduğu hâlde, yavrusunu köpeğin ağzından kurtarmak için çok defa kendini feda eder. İşte bütün canlılarda yavrularına karşı, Allah tarafından verilen bu engin şefkat duygusu, anneler için öyle muallâ bir sermayedir ki, bunu onun elinden alıp da ona hangi pâyeyi verirsiniz veriniz, Allah'ın verdiğinin yanında çok sönük kalacaktır.

ANNENİN AYAGINA SARIL!

Sahabe Efendilerimizden Büreyde r.a. anlatıyor "Adamın biri Resûlullah'a gelerek

- Yâ Resûlallah, annemi çok sıcak bir günde iki fersah yaklaşık 100 km. sırtımda taşıdım. Hava o kadar sıcaktı ki yere bir parça et bırakılsaydı pişirdi. Bu hizmetimle ananın hakkını ödemiş olabilir miyim, diye sordu.

Bunun üzerine Resûlullah

- Senin o hizmetin ananın bir tek doğum sancısını belki karşılar, buyurdu." [Taberânî ve Heysemî]

☐☐☐

Talhâ b. Muâviye es-Sülemî r.a. naklediyor "Hz. Peygamber Aleyhisselâm'ın yanına vardım ve

- Yâ Resûlallah, Allah yolunda savaşmak istiyorum, dedim.

- Annen sağ mı, buyurdu.

- Evet, dedim.

- Ananın ayağına sarıl, cennet onun ayağı altındadır, buyurdu." [Taberânî]

☐☐☐

Enes r.a. anlatıyor "Birisi Peygamber Efendimiz'e  allallâhu aleyhi ve sellem geldi ve

- Yâ Resûlallah, cihât etmeyi çok arzu ediyorum; ama elimden gelmiyor, dedi. Resûlullah sordu

- Ebeveyninden herhangi biri sağ mı?

- Anam hayatta.

- Ona hizmet ederek Allah'ın rızasını tahsil et. Bunu yaparsan hem hac, hem umre, hem de cihât yapan gibi  evap kazanmış olursun, buyurdu." [Ebû Ya'îa ve Taberânî]

Örnek İslâm Kadını HANSÂ (r. anhâ)

A

mr b. Hâris'in kızı meşhur şâire Hânsa "ilhâma mazhar" ve şiirde dev bir kadındı. İslâmiyeti kabul etmeden önce felakete tahammül edemezdi. Hansâ, kardeşinin ölümü üzerine yazdığı mersiyelerle cihanı ağlatmıştı. Bu büyük kadın o gün için henüz câhiliyenin sisinden, dumanından kurtulamamış, Hz. Muhammed'e uyanamamış, O'nu tanıyamamış, Kur'ân'ın büyüleyici beyanına kulak verememiş ve ona açılmamıştı... Kur'ân'ı tanıyınca birdenbire değişti. Hem de nasıl değişti! □ ahilî kardeşine destan kesen Hansâ daha sonra Müslüman olduğunda, dört oğlunu birden Kadisiye Muharebesine gönderirken şöyle diyordu□

- "Ya İslâm'ın zafer bayrağını Kadisiye'de dalgalandıracaksınız, yahut da din uğruna cihad ederken şehid olduğunuzu duyacağım."

Nitekim öyle olmuştu. Hasta yatağında yatarken dört oğlunun şehadet haberi getirilince□

- "Yani ben şimdi şehid anası mı oldum?" diye soruyor,

"Evet, dört şehid anası..." diyorlardı. Tekrar soruyordu□

- "Zafer kimlerde?"

- □Zafer müslümanlarda, şimdi Kadisiye'de İslâm'ın bayrağı dalgalanıyor.□

- "İslâm'ın bir zaferi için dört oğlum feda olsun" diyen Hansâ Hatun ellerini açarak şöyle yalvarıyordu□

- "Ya Rabbi! Bana emanet ettiğin dört kahramanı yine senin dinin uğruna feda etmiş bulunuyorum. Artık beni şehid anaları defterine kayd eyle. Benim için şehid anası olmak kâfi ikramdır. Bunu Benden esirgeme!"

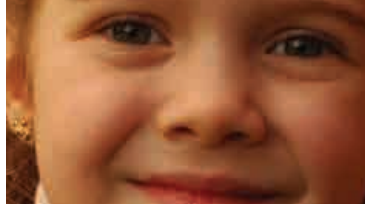
İşte bundan dolayı, her ne zaman Hansâ Hatun'dan söz edilse Efendimiz □.a.s.□onun için□

- "Örnek İslâm kadını", buyururlardı.

□İbn Esîr, □sdü'l-□ âbe, □□□□-□□; İbn Hacer, el-İsâbe, □□□□, 2□□□

"İslâm'ın bir
zaferi için dört
oğlum feda
olsun."

BAYEZİD-İ BİSTAMÎ'NİN ANNESİNE VEFASI

A

syada bozkırın ortasında soğuk mu soğuk günler yaşanıyordu. Annesiyle birlikte yaşayan ve onun hiçbir dediğini iki etmeyen, geleceğin Bayezid-i Bestamî'si Tayfur adında bir çocuk vardır.

Küçük Tayfur, bir gün cami avlusunda oynamaktadır. O sırada avludan geçen Fakik-i Belhî hazretleri, gözlerini dikip onu bir süre izledikten sonra

- Bu çocuk, geleceğin en büyüklerinden biri olacak, der.

Bayezid-i Bistami hazretleri ilim tahsiline daha küçük yaşta iken başlamıştı. Dikkatle derslerine devam ediyordu. Bir gün okuduğu bir âyet-i kerime kendisine çok tesir etti. Âyet şöyle diyordu

- Biz insana, annesine babasına iyi davranmasını emrettik. Zira annesi onu nice zahmetlerle karnında taşımıştır. Süttten kesilmesi de iki yıl kadar sürer. İnsana buyurduk ki "Hem Bana, hem de annene babana şükret! Nutma ki sonunda Bana döneceksiniz." Lokman sûresi, 101-102

Bunun üzerine eve döndü. Annesi merak edip niçin erken döndüğünü sorunca, şöyle cevap verdi

- Öğrendiğim bir âyet-i kerimede, Allah Teâlâ, kendisine ve sana itaat etmemi emrediyor. Ya sana hep hizmet edeyim veya beni serbest bırak, hep Allah Teâlâ'ya ibadet ile meşgul olayım. Annesi;

- Sen beni bırak, Allah Teâlâ'ya ibadet et, dedi. Bundan sonra, kendini Allah Teâlâ'ya verdi, emirlerinin hiçbirisini yapmaktan gevşeklik göstermedi; ama annesinin hizmetini de ihmal etmedi. Annesinin küçük bir arzusunu, büyük bir emir kabul edip, her durumda yerine getirmeye çalıştı. Çünkü Allahü Teâlâ'nın emri de böyle idi. 10-11 yaşlarında herkesin saygı duyduğu manevi bir kişiliğe sahip olan Beyazid-i Bestamî Hazretlerine, bu mertebeye nasıl ulaştığı soruldu.

- Annemin duası beni yüceltti, buyuran Beyazid-i Bistamî, başından geçen hadiseyi şöyle anlattı

“Biz insana,
annesine babasına iyi
davranmasını emrettik.
Zira annesi onu
nice zahmetlerle karnında
taşımıştır.”

- Annem, yaşlı ve hasta idi. Bir gece vakti havanın ala-
bildiğine buz kestiği bir vakitte inleyerek

- Yavrum, su, dedi.

Ben hemen yatağımdan kalkarak anneme su almak
için dışarı çıktım. O anda kaplarda su bulamamıştım.
Bakır tas-la dışarıdan suyu alıp da içeri girdiğimde,
annemi uyumuş buldum. [ykusundan uyandırmadım,
bir müddet başucunda uyanmasını bekledim.

Bir müddet sonra annem uyanınca yeniden

- Yavrum, su, dedi.

Ben de hemen diğer elimde soğuktan donmuş buz
gibi taşı verdiğimde, tasla beraber elimin derisinin kav-
ladığını gören Annem, çok üzümlere ağlamaya başladı.
Bir yandan ağlıyor bir yandan da Allah’a şöyle dua
ediyordu

Yâ Rabbî! Ben Tâfur’dan râzıyım. Sen de ondan râzi
ol. Sen bu fedakâr oğlumu görüyorsun, ne söyleyeyim
Ya Rabbi, ne söyleyeyim, ne söyleyeyim, diye üç defa
dedikten sonra Allah’ım onu aziz eyle, deyip elini yüzü-
ne sürdü ve amin dedi.

Daha sonra Beyazıd-ı Bistamî sözlerini şöyle bitirdi

- O geceden itibaren bende bazı değişiklikler oldu-
ğunu fark etmeye başladım. Eğer [enab-ı Hak katında
bir mertebem varsa bunun annemin duası hürmetine
olduğuna kaniyim.

HER GÜN, ANNELER GÜNÜDÜR

Hayatının
bütününde,
anne ve
babasına bu
kadar incelik,
nezahet ve
nezaket gösteren
bir insan, her
günü anne ve
babalar günü
ilan etmiş
demektir.

inimiz, her günün anneler günü olmasını ister. İslam dininde anne, çok muhterem ve muallâdır. İslam'ın verdiği muallâ mevkiyi hiçbir sistem ve din anneye verememiştir. İnnennet annelerin ayakları altındadır□ sözüyle abideleşen anne, başka hiçbir sistem, doktrin ve anlayışta bu kadar büyümemiştir. Bununla beraber İslam dini, bir anneler günü ilan etmemiştir. İnkü her gün anneler günüdür. Anne, her gün gönüllerde muhteremdir. Her gün evladın annesine karşı içi saygıyla doludur. İslam'da bunun hususi bir günü yoktur.

Bugün anne ve babalar günü adı altında o muallâ insanlar senede sadece bir gün hatırlanmaktadır. İmdi öyle birisini düşünün ki, senenin bütün gününü anneler ve babalar günü ilan etmiş, onların bütün ihtiyaçlarını gideriyor ve gereken hürmeti onlara gösteriyor. Allah Resulü, mağarada kalan üç kişinin durumunu anlatırken, onların yaptıkları iyi amelleri birer vesile yapıp mağaranın ağzının açılmasını talep ettikleri yerde, içlerinden birinin anne ve babasına gösterdiği hürmet ve bu hürmetin kendisinin mağaradan kurtuluşuna vesile olduğundan bahseder. [Buhari, Büyû', □□, İcare, □2; Müslim, Zikir, □00□] Hayatının bütününde, anne ve babasına bu kadar incelik, nezahet ve nezaket gösteren bir insan, her gününü anne ve babalar günü ilan etmiş demektir.

ANNENİN HAKKI ÖDENMEZ

Günümüzün sevgi kahramanları bile,
ana ile babanın haklarına riayette
hatalara düşebilmektedirler.

20

. asırda en çok hor ve hakir görülen değerlerin başında maalesef anne-baba hakkı gelmektedir. Bu konunun; dinî inançları ve sosyal, ekonomik, siyasî hayatlarına egemen olan kanunları itibarıyla tefessüh etmiş insanların dünyasında bulunmasına makul izahlar getirebiliriz; ama aynı şeyin Müslümanlar arasında da olmasını izah etmek oldukça zordur.

Anne,
bir milleti
yetiştiren
ailenin en
önemli
unsurudur.

Her şeyden önce, Kur'ân, ana-babayı [valideyn] diye isimlendirerek, ikisini bir varlık gibi göstermiş ve onların haklarını Allah ve Resûl'ün hakları ile aynı çizgide değerlendirmiştir. [nutulan veya unutturulan bu gerçeğin neslimize tekrar hatırlatılması gerekmektedir. Ayrıca bu konuda, eğitim ve öğretim vazifesi gören A'dan Z'ye hemen herkese çok ciddî görevler düşmektedir.

Doğrusu, günümüzün sevgi kahramanları bile bu mevzuda hatalara düşebilmektedirler. [tatana ve millete hizmet ediyor, insanların gön-

lüne güzel ahlakı yerleştirmeye çabılıyor ve bu vesileyle Allah rızasını kazanmaya çalışıyoruz... Ana-babamızın haklarına tam anlamıyla riayet etmesek de olur..□ gibi yanlış düşüncelere kapılanlar; hatta bu düşüncelerini sesli olarak ifade edenler vardır. Bir kere, vatan ve millet adına hayafî meselelerle meşgul olmak, ana-babayı ihmal etmeyi gerektirmez ki! Hele bunu bir kahramanlık emaresi olarak telakki etmenin affedilir bir yanı yoktur. Aslında çok iyi bir zamanlama ile, vazifeye devam edilirken ana-baba ziyaret edilerek, bakımları, görümleri yapılarak onların hakları da gözetilebilir.

Öyleyse dine-diyanete hizmet deyip ana-baba-

larını ihmal edenler ciddi bir aldanmışlık içindedir; hatta yapmış oldukları yanlışlığın farkına varmadıkları veya onu yanlış telâkki etmedikleri için ayrı bir haybet yaşamaktadırlar. Ziya □ ökalp'in ifadesiyle □ ehalet-i mük'ap□ işte buna denir. Bazılarının ana-babaları, çocuklarının bazı sahalarda görev almasını istemeyebilir, bunu hazmedemeyebilir ve problem çıkarabilirler. Bu konuda ölçü, hadis diye rivayet edilen, şu meşhûr sözdür□ □ Allah'a isyanın bahis mevzuu olduğu yerde, mahlukata -kim olursa olsun- itaat edilmez.□ Yani ana-baba Allah'a, O'nun emir ve yasaklarına muhalif bir şeyi emretmedikleri müddetçe, onların hak ve hukukuna riayet etmekle mükellefiz.

ANNE BABA

Anne-baba, insanın en başta hürmet edeceği kudsi iki varlıktır. Onlara hürmette kusur eden, Hakk'a karşı gelmiş sayılır. Onları hırpalayan, er-geç hırpalanmaya maruz kalır.

□□□

İnsan, daha küçük bir canlı hâlinde var olmaya başladığı günden itibaren, hep, anne-babanın omuzlarında ve onlara yük olarak gelişir. Bu hususta ne peder ve vâlidenin çocuklarına karşı olan şefkatlerinin derinliğini tayine, ne de onların çektikleri sıkıntıların sınırını tespitte imkân yoktur. Bu itibarla, onlara hürmet ve saygı, hem bir insanlık borcu, hem de bir vazifedir.

□□□

Evlât, anne ve babasına fevkalâde hürmetli ve itaatkâr, onlar da, en az onun cismaniyetine verdikleri ehemmiyet kadar kalbî ve ruhî hayatına ehemmiyet verip, onu bir an evvel en maharetli hekimlerin terbiyesine teslim etmelidirler. □ocuğunun kalb ve ruhunu unutan anne-baba ne cahil, böyle bir görgüsüzlüğe kurban giden çocuk, ne talihsizdir..!

□□□

Anne-babanın hukukunu hiçe sayan ve onlara isyan eden evlât □nsan bozması bir canavar□ çocuğun mânevî hayatını garanti etme gayretinden mahrum ebeveyn de merhametsiz birer gaddardırlar. □e hele, çocuk yolunu bulup kanatlandıktan sonra onu felç eden anne ve babalar..!

□□□

Yuva, toplumun temel unsurudur. Orada fertler ne kadar birbirlerinin hak ve vazifelerine karşı saygılı olurlarsa, toplum da o kadar sağlam ve sıhhatli olur. Yoksa, yuvada yitirilen şefkat ve hürmeti toplum içinde aramak beyhûdedir..!

□□□

ABDULLAH B. ZÜBEYR

ANNESİ

Haccâc zamanıdır... Haccâc, Ebû Kubeys dağına çıkmış, Kâbe'ye sığınan Abdullah b. Zübeyr ile beraberindekilere, kurduğu mancınıklarla taş yağdırmaya başlamıştır.

Abdullah b. Zübeyr, şehit düşeceği gün öğleden önce, annesi Esmâ'nın yanına gitmişti. O tarihte Esmâ yüz yaşında idi. Buna rağmen ne bir diş'i düşmüş, ne de gözleri bozulmuştu. Oğluna

- Ey Abdullah, savaşın nasıl gidiyor, diye sordu. Bunun üzerine Abdullah

- Haccâc, falan ve falan yerleri ele geçirdi, diye cevap verdi ve gülererek "Ölümden huzur vardır, dedi.

Annesi

- Oğlum, herhalde bunu benim için temenni ediyorsun! Ama ben senin karşılaşacağın iki şıktan birini görmedikçe ölmek istemiyorum! Ya onları yeneceksin, bununla gözüm aydın olacak, ya da öldürüleceksin! Ben de "katline" sabır göstererek ecrini Allah'tan bekleyeceğim, dedi.

Abdullah annesiyle vedâlaşıp giderken, vâlidesi ona

- Oğlum, öldürülme korkusuyla sakın dininden tavîz vermeyesin, diye öğütte bulundu. [Kandehlevî, Hayatı's-Sahabe]

**"Dünyalık için ortaya çıktınsa
ne yaşamanda hayır vardır, ne de ölmende."**

Dimâm anlatıyor "Abdullah b. Zübeyr annesine "Halk yanımdan dağıldı. Kalanlar da beni aman dilemeye çağırıyor, ne dersin?" diye haber göndemişti.

Bunun üzerine annesi şöyle demişti

- Eğer, Allah'ın kitabını ve Peygamberi'nin sünnetini yaşatmak gayesiyle ortaya çıktınsa hak üzerinde öl! "ayet dünyalık için çıktınsa ne yaşamanda ne de ölmende hayır vardır.

[Nuaym b. Hammâd, el-İten]

Dünyada öğretilen bilgilerin hiçbiri, bize bir ananın bir bakışının bir kelimesinin verdiği şeyi anlatamaz.
(Wilhelm Raabe)

ÇOK SEVEN, ÇOK SEVİLENSİN SEN!

Aslı KAPLAN

anne! İecede, gündüzde, uykumun ortasında, sevinince, ağlayınca ve de korkunca dilimde hep bu kelime. Özümde, sözümde, aklımda, kalbimde hep sen varsın anne! Senin sevgin, sevgilerin en güzeli. Sen, başımın tacı gönlümün ilacı.

Merhametin, ilâhi rahmete benzer anne! Bağlılığın, fedakârlığının, cömertliğinin, karşılıksız vermenin ve sevmenin sembolüsün. İennete giden yol, senin ayaklarının altından geçer anne. Sen melekler kadar masum, gökler kadar derin, taçsız bir sultansın. Bir ömür boyu sevgiye, saygıya, hizmete ve hürmete lâayık en yüce varlıksın. Ruhundaki incelikle yürekliliği beraber taşıyan bir şefkat kahramanısın sen anne.

Her sıkıntıda gönlünün sıcaklığına sığındığım emin bir vefa timsalisin. Kim bilir kaç defa içim buruk, kolum kanadım kırık yanına gelmişimdir de engin deniz misali gözlerinde sükûnet bulmuşumdur. Kim bilir kaç defa kollarında dinmiştir hiçkırıklarım, değil mi anne? Hayatımın hemen her safhasında kucaklayan, koklayan, öpüp okşayansın. İzüntülerimi yatıştırıp dertlerimi paylaşan, yemeyip yediren, giymeyip giydirensin sen. Mutluluğum adına bitmeyen gayretinle akla hayale gelmedik zorluklara katlanansın anne. Hakkını hiçbir zaman ödeyemeyeceğim bir sevgi pınarısın.

Nasıl ki

*"Ana başa taç imiş,
Her derde ilâç imiş,
Bir evlât pîr olsa da,
Anaya muhtaç imiş."*

Ben de her an sana hasret, sana muhtacım.

Sen, nasıl ömrün boyunca bana merhamet ettiysen, Yüce Mevlâ da sana rahmetiyle muamele etsin, anne.

Bir şefkat
kahramanısın
sen anne.

ANADOLU, BU ANALARLA DOLU

F

âtih bey, hazırlanan nefis kahvaltı sofrasına güzelce kuruldu. Kar gibi beyaz peynir, ışıltılı yeşil zeytin, billûr gibi parıldayan reçeller.. Sabırsızlanarak, erken saatte mahâretle döşenen sofranın sanatkârına seslendi
[Hadi Neşe hanım, inan sensiz tadı olmaz bu sofranın, hadi!]

Eşinin gelmesini beklerken, sıcak börek tabağının buğusunun perdelediği bir çift gözle karşılaştı. Bu, küçük oğulları [âruk'du. Babası, sofranın câzibesinden, onu yeni farketmişti. [âruk; [Babacığım! [nuttun mu, bu gün Salı'deyince [âtih bey, [Âh! [nutmuşum'dedi ve tatlı bir tebessümle başını iki yana sallayarak, uzaklara daldı. Neşe hanım sabahın ilk ışıklarında arkadaşı-

[Üİ ERİN

Çoğu kimsenin yatağın-
dan zor kalktığı, sabahın
o erken saatlerinde, yanık
ilâhîlere karışan oklava
sesleri, ulvî iklimlerin tatlı
nağmeleri gibi. Seherde,
vapuru kaçırmak istemeyen
bir yolcu hızıyla, telâşla
yürüyen o ayaklar, Kâbe
yollarında çöllere batan
ayaklardan farksız.

larıyla çoktan buluşmuştu. Sâliha ve İhsolmaz hanımlar onu karşıladılar. Hamurlar hazırlanmış, kıvâmını almıştı bile. Sofralar serilmiş, oklavalara, o öpülesi ellerde fırıl fırıl dönüyor. İhsolmaz abla, ismi gibi güzel yufkalar açıyor sıra sıra. Kıymalı, patatesli, peynirli çeşit çeşit içle dolduruluyor her yufka, ustalıklarla. Ayşegül, Mine, Mesrûre ve Nâhide'nin üstüne yok zâten bu konuda. Dikkatle bohçalanmış bir çeyiz hassâsiyetinde katlanıyor, bükülüyor ve sonra çıtır çıtır gözlemeler, İhsolmaz beni İhsolmaz dercesine sıralanıyor.

Bugün hareketlilik daha fazla. Zerdâ, İhsolmaz, Nûrsultân ve Beyzâ hanımlar gözlemecilerle yarışta. İhsolmaz gözlemeye nisbet, mantı yapıyorlar yan sofrada. İki grup İhsolmaz önce bitireyim' diye yarışıyor hayırdâ. Narin parmaklar, mini mini büküyor mantıları, hızlıca. Âdile ve Râbia hanım fırınıyor; Melîhâ, Ayşe ve Esrâ hanım da paketleyip, siparişleri yerine ulaştırıyor. Yarışta mantıcılar kazanacak gibi. Bu yarışta ödül yok. Zirâ onların hedefi çok büyük.

Bu duyarlı insanlar, gerçek yatırımın, insana ve eğitime yapılması gerektiğinin bilincine çoktan varmışlar. Ne mutlu bu eğitim gönüllülerine! Onları bir araya getiren tek gâye bu İhsolmaz Allah rızası. İhsolmaz Bana bir harf öğretmenin kölesi olurum İhsolmaz hakikatine inanan bu insanlar; İhsolmaz Biz öğretemiyorsak da, vesîle oluruz İhsolmaz diyorlar ve İnegöl'de damlaya damlaya, göl oluşturmuyorlar.

Nicelerinin tadamadığı cömertlik duygusunu, bu gönül zengini pırl pırl hanımlar, el emeği-göz nûruyla yoğrudukları hamurlarla ortaya koyuyorlar.

Açılan her yufka, bembeyaz, pırl pırl bir sayfa onlar için amel defterinde. Kim bilir, nice talebenin ismi yazılacak oraya. Öğretmen olacak, doktor olacaklar.. ve bir gün, bu fedâkâr hanımlar, toprağın bağrında bile olsalar, gam yemeyecekler. O tazecik nesillerin duâları ve vatani emîn ellere bırakmanın vicdânî rahatlığıyla şâd olacak, o asîl ruhlar.

Onların yolu, ilim yolu, irfân yolu, gönül yolu, sevgi yolu. Vatani yüceltme, gençliğe el uzatma, insanlığı kucaklama yolu. Anadolu, işte bu analarla dolu..

Küçücük dünyâ ödülleri yetmiyor ki. Ötelere, çok ötelere saklıyorlar, emeklerinin karşılığını.

İhsolmaz İnegöl'ün fedâkâr insanlarından oluşan bu mahalle grubu, ilim ve yardım aşkıyla yanan Anadolu insanından sâdece birkaçı. Bu aşk, meşale gibi tutuşturmuş onları. Kendilerini aşmışlar, çevrelerinde binbir zorluğa rağmen, okumaya çalışan öğrencilere rastlayınca, İhsolmaz Biz ne güne duruyoruz! İhsolmaz diyerek, sıvamışlar kolları.

Doğun'un ücrâ bir köyünden gelen bir kızcağızı anlattılar. Yüksek puanla fakülteyi kazanmış. Kışın soğuşunda, ayağında terlik... İhsolmaz orapsız... Sirtında babasının ceketi... İçinde kayboluyor cılız bedeni. O baba ki, İhsolmaz Ya kızımı emin ellere teslim edip, gözüm arkada kalmadan dönerim; ya da okutmam! İhsolmaz diyerek, başvurmuş Münevver hanıma. O, ümitli bakan buğulu gözlerin okuma arzusuna kim hayır diyebilir ki, diyorlar ve toplanıyorlar konu komşu.

İhsolmaz oğu kimsenin yatağından zor kalktığı, sabahın erken saatlerinde, yanık ilâhîlere karışan oklava sesleri, ulvî iklimlerin tatlı nağmeleri gibi. Seherde, vapuru kaçırmak istemeyen bir yolcu hızıyla, telâşla yürüyen o ayaklar, Kâbe yollarında çöller batan ayaklardan farksız. Zirâ, her adımında, binlerce sevâp yakalama arzusunda.

Asr-ı Saâdet'in fedâkâr ve seçkin hanımları, Âişelerin, Sümeyyelerin, Nesîbelerin izdüşümü olma çabasında. İhsolmaz Nesiller hebâ olmasın, Yavuzlar, İhsolmaz tarihler çiçek açsın, şenlensin tüm çorak topraklar, dünyâ âdetâ cennete dönsün İhsolmaz ümit ve duâsında. İhsolmaz ehâlete karşı yeni bir kurtuluş hamlesiyle, Nene Hâtunları, kağnısıyla Mehmetçiğe mermi taşıyan Elifcikleri aratmıyorlar.

Onların yolu, ilim yolu, irfân yolu, gönül yolu, sevgi yolu. İhsolmaz vatani yüceltme, gençliğe el uzatma, insanlığı kucaklama yolu.

Anadolu, işte bu analarla dolu..

TAZİYE

İlyas İSTİNER

Y

ine böylesi bir gündü. İ am yüklü bulutların, mavisi demini almış bir semanın, yüreklerimize hüznü bıraktığı güz günlerinden bir akşamüstüydü. Hatırındadır bilirim! Hüznü anası, rengini yitirmeye başlamış bulutların altına çok yakışan turna katarlarının; mavera tadındaki dilleriyle mırıldandıkları hüzzam makamında ağıtlar ve içimize ince bir sızı gibi ayrılık ateşinden kıvılcımlar bırakan akşam türküleri dinliyorduk.

İşte sen beni, güneşin gurup yatağında bulut yorganına sarıldığı rahmete gebe bir günün terli saatlerinde uğurlamıştın; ismini bile telaffuz etmede zorlandığın o uzak yâd ellere.

Babam arkamdan inememiş; "Oğul! İ idip de dönmek, dönüp de bulmamak var, hakkını helal eyle." dedikten sonra, toprak yola nazır pencereye kadar gelip, uğurlama işini sıcacık bir tebessümle sana havale etmişti. İe sen, kimi nereye gönderdiğini bilen Sümeyye şuuruyla şafak aydınlığındaki namazlık tülbindine bir iki damla dahi olsa gözyaşı düşürmemiştin. Oysa ki biz ikimiz de çok severdik gözyaşını. Babam bunun için "şulu gözlüler" koymuştu adımızı; ama sen ağlamıyordun. İ arıp bir mutluluk diyordun. Sadece, "Oğul bizi meraklara salıp hasta yatağında babanı, bu yaşta beni eritme; her mola yerinden sesini işittir bize... Selametle, Allah'a emanet ol oğul." diyerek ellerini öptürmüş, sonra uğurlamıştın. Ben ise aynı metaneti gösterememiş; sırtımı dönüp yola koyulunca, üşümemem için ördüğün o beyaz kazağıma gözyaşlarımı döküvermiştim.

Aradan bir hafta geçtikten sonra sana, bembeyaz "İkarı" bir gelinlik gibi taşıyan İ üney Sibiryâ'dan telefon açınca, her zamanki gibi yine moral vermiştin bana. Sen çok iyi biliyordun ki ben mükellefiyetlerimizin hükümlüsü ve sürgünüydüm. İ zun yola çıkmaya hüküm giymiştim; turnasız, baharsız, çiçeksiz diyarlara... Her

Derdini
anlatmaya,
hicabı
mani olan bir
Ana'ya...

telefon görüşmemizde, yatağımın karşısındaki duvara çerçevelettirerek astığın, şu beyti tekrar ederdin: "Bir öyle ömür geçir ki olsun Mevtin sana hande halka matem." Ama nedendir, son zamanlarda seni bir türlü anlayamaz olmuştum; anlam veremiyordum, "Bizler iyiyiz oğul, kendine iyi bak, Allah'a emanet ol" deyişlerine... Mahzundun.

Sen her zamanki gibi, kızılık şerbeti içtim, desen de öğrendim anam! Oğluna dahi, "Vansam da ocaklar gibi, gam eyleme izhar" desen de, öğrendim anacığım! Telefon konuşmalarında sana üşüdüğünü söyleyen, "Buralar çok soğuk anacığım" diyen oğlunu soğuk bir haberle biraz daha üşütmek istemesen de, öğrendim anacığım! Ah Hüdavendigâr soylu seni! Ah Kanunî torunu seni! Öğrendim anam! Kırk üç yılını aynı yastıkta geçirdiğin hayat arkadaşını uğurlamışsın ebediyete; bir sonbahar günü turnalarla beni selametlediğin gibi. Sessiz sedasız göçüp gitmiş babam. Biliyorum anam! Bu senin ilk kızılık şerbeti içişin değil, ben bilirim seni. Kına güzeli anam, sendeki derinlik bu iki uğurlamayı alacak kadar engindir; zira sen, "Gelen konar, konan göçer" hakikatini çoktan belletmıştin bize. "E sen ki ölümün ve hasretin, hakiki imanı elde etmiş insanların dünyalarına yıldırımlar düşürmemesi gerektiğini bilenlerdensin.

Hiç meraklanma! Beyazlamaya başlamış saçlarında zaman çekimlerinin demlendiğini hissedip, alnının o kalın vadilerinde yalın ayak hasret "Eysellerinin gezindiğini düşünsem de; yamaçlarında buralarda açmayan, yetişmeyen soylu çiçeklerin, gözleri okşayacağı âlemde tekrar beraber olma ümidini taşıdığımdan, tavsiye ettiğin bir hayatı yaşıyorum.

"Özbebeklerinde şafak aydınlığı hiç eksik olmayan şavklı anacığım! Ebediyete irtihal eden hayat arkadaşına Allah'tan rahmet, sana ve senin acılarını paylaşan herkese başsağlığı diler; gül alıp gül satan, gülü gülle tartan insanlara en demli hürmetlerimi sunarım.

Muhabbetle...

Oğlun İlyas

KAYANIN HAREKETİ

Allah Resulü bir kıssa anlatır□

□□ç genç beraber yolculuğa çıkar. Yolda yağmur yağmaya başlar. Yağmurdan korunmak için bir mağaraya sığınır. Büyük bir kaya gelerek mağaranın kapısını kapatır. Nasıl çıkacaklarını düşünürlerken, biri bir fikrini söyler. Der ki, □Hepimiz geçmişte yaptığımız bir iyiliği hatırlayarak Allah'tan o iyilik hürmetine kurtuluş dileyelim.□ Kabul ederler ve hepsi de birer iyiliğini sıralar.□

□Bu üç gençten bir tanesinin iyiliği konumuzla ilgilidir ki o da şudur.□Bu genç, her gün eve geldiğinde çocuklarından önce anne-babasının yanına varır. Onlara süt ikram eder ve istirahatlerini sağlayınacaya kadar da yanlarından ayrılmaz. Bir gün yine eve gelir bakar ki, ikisi de uyumuşlar. Elinde süt kasesiyle sabaha kadar başlarında bekler. □yandıklarında o anne-baba, vefalı, hürmetli evlatlarını yanbaşlarında bulurlar. Memnun bir vaziyette sütlerini içerler. □Şte Allahım□ der genç, □ben bunu eğer senin rızan için yapmışsam, şu kayayı mağaranın önünden çek de kurtulalım.□Kaya, bu iyilik hürmetine biraz aralanır. Diğerlerinin iyiliği ile de iyice açılan aralıktan çıkarak yollarına devam ederler.□

Evet, rahmeti her şeyi aşkın olan □enabı Hakk'ın rahmetinin en açık tecelligâhı olan anne-babaya hürmet, dağı taşı işte böyle dize getiriyordu. Onların hürmetine, yağmur yağıyordu, onların hürmetine yeryüzü musibetlerden muhafaza olunuyordu.

Üneyd SÂi
Hayatın İçinden

ANA KUZUSU

Peygamber
Efendimiz (s.a.s.)
buyurmuştur ki:
"Rabb'in rızası anne-
babanın rızasında,
Rabb'in gazabı da
anne-babanın
gazabındadır."

(Tirmizî, Birr, 3)

uma namazındaydık. Sağ tarafımda yaşlı bir adam, onun sağında ise tek kişilik boş yer vardı. Yaşlı adam, farza kalkarken arkaya döndü ve boşluğun gerisinde duran - - yaşlarındaki gence

- Saf'ı doldur evlat, dedi. el yanıma.

enç, mahcup bir ifâdeyle

- Mümkünse burada kılmak istiyorum, diye kekeledi. Oraya başkası geçebilir.

Yaşlı adam, gencin üzerinde bulunduğu uzun tüylü yeşil halıyı göstererek

- Ne o dedi. Yoksa orası daha yumuşak diye mi gelmiyorsun?

e öfkeyle devam etti

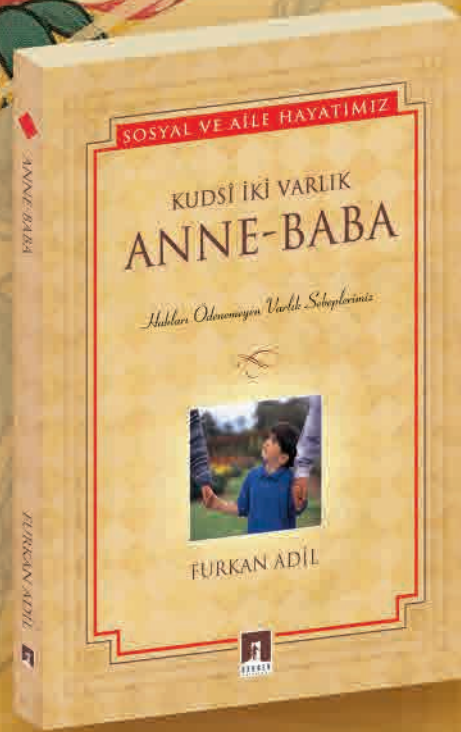
- Anne kuzusu, ne olacak...

Namaz bittiğinde, yaşlı adamın uma'sını tebrik ettim. Arkadaki genç de gelerek onun elini öptü. Adam, söylediklerine çoktan pişman olmuştu. Delikanlının nurlu yanaklarını okşarken

- Sana Anne kuzusu' dediğim için kusura bakma yavrum, dedi. Bir anda ağızımdan kaçtı işte...

encin gözleri dolu doluydu. Başını yere eğerken

- Bu söylediklerinizde haklısınız efendim, dedi. zerinde namaz kılmak için ısrar ettiğim halı, vefât ettiğinde annemin tabutuna örtülmüştü. Orada secdeye kapandığımda, sanki beni kucaklamış gibi oluyor da...

Tel: 0216 522 09 99

www.rehberayinlari.com

ALLAH RESÛLÜ BUYURUYOR Kİ:

Ebu Hureyre radıyallahu anh anlatıyor Bir adam gelerek Ey Allah'ın Resûlü! İyi davranıp hoş sohbetle bulunmama en çok kim hak sâhibidir? diye sordu. Hz. Peygamber aleyhissalâtu vesselâm Annem! diye cevap verdi. Adam Şonra kim? dedi, Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm Annem! diye cevap verdi. Adam tekrar Şonra kim? dedi Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm yine Annem! diye cevap verdi. Adam tekrar sordu Şonra kim? Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm bu dördüncüyü Baban! diye cevapladı.

Buhârî, Edeb 2; Müslim, Birr .

Abdullah İbn Amr İbn'l-Âs radıyallahu anh anlatıyor Bir adam Ey Allah'ın Resûlü benim malım ve bir de çocuğum var. Babam malımı almak istiyor ne yapayım? diye sordu. Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm Şen ve malın babana aitsiniz. Unu bilin ki, evladlarınız kazançlarınızın en temizlerindedir. Öyle ise evladlarınızın kazançlarından yiyin buyurdu.

Ebu Dâvud, Buyu' ; İbn Mâce, Ticârât .

Ebu Hureyre radıyallahu anh anlatıyor Hiz. Peygamber aleyhissalâtu vesselâm bir gün Burnu sürtülsün, burnu sürtülsün, burnu sürtülsün dedi. Kimin burnu sürtülsün ey Allah'ın Resûlü? diye sorulunca şu açıklamada bulundu Ebeveyninden her ikisinin veya sâdece birinin yaşlılığına ulaştığı halde cennete giremeyenin.

Müslim, Birr ; Tirmizî, Daavât . Rivayetin yukarıdaki metni, Müslim'deki metindir.

Abdullah İbn Amr İbn'l-Âs radıyallahu anh anlatıyor Hiz. Peygamber aleyhissalâtu vesselâm şöyle buyurdu Allah'ın rızası babanın rızasından geçer. Allah'ın memnuniyetsizliği de babanın memnuniyetsizliğinden geçer.

Tirmizî, Birr .

İbn Amr radıyallahu anh anlatıyor Bir adam, cihada iştirak etmek için Hz. Peygamber'den aleyhissalâtu vesselâm izin istedi. Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm Annem baban sağlar mı? diye sordu. Adam Evet deyince Onlara hizmet de cihad sayılır sen onlara hizmet ederek cihad yap buyurdu.

Buhârî, İhâd ; Edeb ; Müslim, Birr .

Müslim'in bir diğer rivayetinde adamın ..Sana, hicret ve cihad etmek ecini de Allah'tan istemek şartı üzerine biat ediyorum der. Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) Anne ve babandan sağ olan var mı? diye sorar. Adamın Evet, her ikisi de sağ deyince, Yani sen Allah'tan ecir şevap istiyorsun? der. Adamın Evet üzerine Allah Resûlü (aleyhissalâtu vesselâm) Öyleyse vâlideyn'in yanına dön. Onlara iyi bak, Allah'ın rızası ondadır der.

Muâviye İbn Âhime'nin anlattığına göre; Âhime (radıyallahu anh) Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm) gelir ve Ey Allah'ın Resûlü, ben gazveye (ihad) katılmak istiyorum, bu konuda sizinle istişâre etmeye geldim der. Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) Annen var mı? diye sorar. Evet deyince, Öyleyse ondan ayrılma zira cennet onun ayağının altındadır buyurur.

Nesâî, (ihad).

Esmâ Bintu Ebî Bekr (radıyallahu anhâ) anlatıyor Henüz müşrik olan annem yanıma geldi. Nasıl davranmam gerekeceği hususunda Hz. Peygamber'den (aleyhissalâtu vesselâm) sorarak Annem yanıma geldi, benimle görüşüp konuşmak arzu ediyor, anneme iyi davranayım mı? dedim. Evet dedi, ona gereken hürmeti göster.

Buhârî, Hibe 2; Edeb 1; Zekat 10; Ebu Dâvud, Zekât, 10.

İbn Ömer (radıyallahu anh) anlatıyor Bir adam Resûlullah'a (aleyhissalâtu vesselâm) gelerek Ben büyük bir günah işledim, buna tevbe imkanım var mı? dedi. Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm) Annen var mı? diye sordu. Adamın Hayır yok dedi. Peki teyzen de mi yok? dedi. Adamın Hayır, var deyince Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) Öyle ise ona iyilik yap! Teyze anne makamındadır. diye emretti.

Tirmizî, Birr 1.

Ebu İseyd Mâlik İbn Rebîâ es-Sâidî (radıyallahu anh) anlatıyor Bir adam Ey Allah'ın Resûlü, anne ve babamın vefatlarından sonra da onlara iyilik yapma imkânı var mı, ne ile onlara iyilik yapabilirim? diye sordu. Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) Evet vardır dedi ve açıkladı Onlara dua, onlar için Allah'tan istiğfar (günahlarının affedilmesini) talep etmek, onlardan sonra vasiyetlerini yerine getirmek, anne ve babasının akrabalarına karşı da silâ-i rahmi yerine getirmek, anne ve babanın dostlarına ikramda bulunmak.

Ebu Dâvud, Edeb 2; İbn Mâce, Edeb 2.

AĞLATAN YALNIZLIK

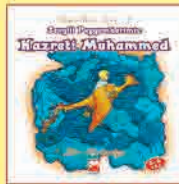
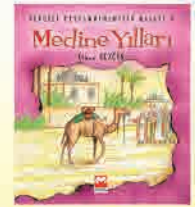
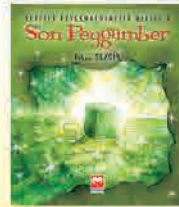
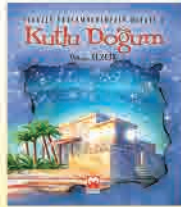
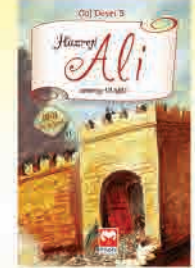
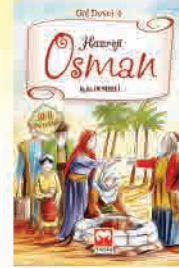
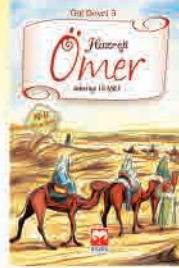
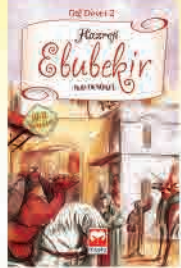
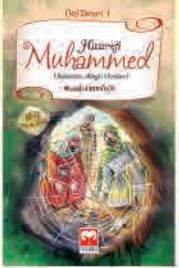
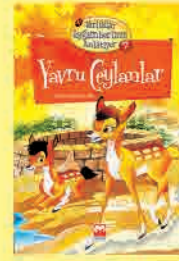
Kerim AKIN

Ağlatan yalnızlık kanar kalpte bir ucu.
Yoksun diye, yas döktüğün yerdeyim anne.
Sılamın içinde doğmuş gurbet burcu.
Bir duan ile yettiğın yerdeyim anne.

Hani seccadeni ıslattığın dem.
Düşerken yüzüne, ağarmış perçem.
Dersen, neredesin kınalı serçem
Ellerini uzattığın yerdeyim annem.

Bülbülün aşkı yeter mi güle.
Selamını söyledim nazlı sümbüle
İğruna geçilir ummanlar bile.
İ özlerini diktiğın yerdeyim anne.

Kalbimin üstünde titriyor hüzün.
Ne yana dönsem, gördüğüm yüzün
İimlerde ufkumda tüllenir nazın
Sözlerinin bittiğı yerdeyim anne.

Tel: 0216 318 10 00

www.mustuyayinlari.com

ANNE BABA'YA

Ö
BİLE DEME!

"Rabbin şöyle buyurdu Allah'tan başkasına ibadet etmeyin. Anneye ve babaya güzel muamele edin. Hayet onlardan her ikisi veya birisi yaşlanmış olarak senin yanında bulunursa sakın onlara hizmetten yüksünme, "öf!" bile deme, onları azarlama, onlara tatlı ve gönül alıcı sözler söyle.

Efkatle, tevazu ile onlara kol kanat ger ve şöyle dua et "Yâ Rabbi, onlar küçüklüğümde nasıl beni ihtimamla yetiştirdilerse, ona mükâfat olarak Sen de onlara merhamet buyur!" İsrâ Sûresi, 22-23

☐☐☐

Hz. Ebu'd-Derdâ'nın (r.a.), şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Ben Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurduğunu işittim: "Anne-baba, Cennetin orta kapısıdır. Artık sen o kapıyı ister zayı et, ister muhafaza et." (Tirmizî, Birr, 3)

"Bir insanın anne-babasına kötü söz söyleyip hakaret etmesi büyük günahlardandır." (Hadis-i Şerîf)

Hz. Ebû Hüreyre'nin (r.a.) şöyle dediği rivayet edilmiştir

"Bir defasında Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) "Yazıklar olsun! Eksin! Burnu sürtülsün; sürtülsün zira o kendi kendine etti!.." buyurdular. Bunun üzerine

"Kim bu kendi kendine eden Yâ Resulallah?!" diye sorulunca, Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) "Anne-babasından birinin veya her ikisinin yaşlılık dönemine yetişmesine rağmen bu büyük vesileyi değerlendirip de cennete giremeyen talihsiz." buyurdular. (Müslim, Birr, 0)

AÇE

3 Kalender Yıldız

Açe'li bir anneyim ben. Ne zormuş bir bilseniz Açe'de anne olmak... Ne zormuş çaresizlik, ne zormuş iki felaketi aynı anda yaşamak, ne zormuş ne zor... Açe'li bir çocuğum ben. Ne zormuş Açe'de çocuk olmak ve ne zormuş, Açe'de annesiz kalmak... Okyanus ötesinde, adını bir felakete duyduğum

ve duyduktan sonra hiç de yabancı olmadığı fark ettiğimiz, bizden ve bize benzeyen insanlarla karşılaştığımız yer Açe. Annelerimize benzeyen anneleri ve çocuklarımıza benzeyen çocukları ile Açe...

Biz Açe'yi ve Açelileri tanımasak da onlar bizi tanıyor, hem de hiç tahmin edemeyeceğimiz kadar. Hatta bizi, bizim için dua edecek kadar

iyi tanıyorlarmış. Biz onları unutmuşuz ama onlar bizi unutmamış...

Ayşe'min elleri küçücüktü... Ne çok severdi beni... Ya ben... Son kez uğurladığımı bilmeden neşe ile okula göndermiştim onu, o kıyamet sabahı... Küçük Ayşe'mi neşeyle okula uğurlayamayacağım, artık Ayşe'm okula gidemeyecek. Denizin öfkeyle üstümüze geldiği gündü, annemin elin-

den tutmuş parka gidiyordum. Bir oyun gibiydi her şey, bir oyun gibi ama bu oyunda yalnızdım. Annem yoktu ve bir daha benimle bu parka gele-meyecekti, hem park da yoktu artık...

Onlar bizi hiç unutmadı biz de onları hatırlayalım artık. Açe'li anneler ve Açe'li çocuklar, çocuklarımız için dua edip kampanyalara destek olalım, karınca kararınca...

YAĞMUR

“Ne güzel hayatı analarla yaşamak
Yürekleri temiz, alınları ak
Duyguları bile haramdan uzak
Sıcak analar bilirim.”

Tahir TANER

Bizim evin pencereleri panjurluydu. Yağmur yağınca, damlaların panjur kutusuna her vuruşunda uykum kaçar, yağmur dinene kadar yatakta döner dururdum.”

Bu cümleleri söyledikten sonra, ellerinin titremesi iyice artmıştı. Sıkıca kavradığı bardağın elinden kayıp sıcak çayın üzerine dökülmesi an meselesiydi. Hızla elimi uzatıp elime dökülen sıcak damlalara rağmen bardağı elinden aldım.

- Bir şey anlatmana gerek yok. Benimki de lüzumsuz merak. Boşver ağabey, başka mevzulara geçelim, dedim. Derin birkaç nefesten sonra bakışlarını gözlerime çevirerek suçunu itiraf etmek isteyen bir suçlu pişmanlığıyla

- Sıkılmıyorsam anlatacağım, dedi ve bizim itirazsız bakışlarımızdan sonra cebinden çıkardığı sigarayı yaktı. Sigaranın dumanı yükselirken bizden ayrılan gözleri de dışarıda yağın yağmura çevrildi..

Hikmet ağabeyi bu kahvehanede tanımıştım. Tanışalı iki yılı geçti. İlk zamanlar kahveye pek az gelir, geldiğinde de gazetelere göz gezdirir, etrafındakilerle fazla hasbihal etmeden çıkar giderdi. Zamanla yakından tanıyorum diyebileceğim kadar samimi olmuştuk. İnşaat mühendisiydi, zengindi, çoğu insanın imrendiği maddi imkânlarla sahipti. Tüm bunlara rağmen mutlu bir insanın ruh halinden çok uzak bir siması vardı. O’nu kısa bir süre de olsa görenlerin intibası çok ıstırap çekmiş bir insan

olduğuydu. Güldüğünü gören yoktu nadiren rastlanan tebessümlerinde dahi büyük bir ıstırapın izleri görülürdü adeta veya biz onu böyle yorumlamaktaydık. Bu el titremeleri sonradan dikkatimizi çekmişti. Bir iki derken zamanla alışmıştık bu haline sebebini de merak etmiyor değildik fakat çok fazla samimi olamadığımızdan veya onun bu keder dolu simasından cesaret bulup sebebini soramıyorduk. Besbelli bir rahatsızlığı var diye konuşurduk arkadaşlarla. Yine bir titreme krizinden sonra kahvehanenin en müdavimlerinden Fuat Amca:

- Daha çok yağmur yağdığı günlerde tutuyor titremesi” deyince bizim de dikkatimizi çekmişti bu özel durum. Hafızamı yokladım doğruydu. Hemen her defa yağmur yağdığı günlerde oluyordu bu titremeler. Çok roman okuduğumdan mıdır nedir aklıma lise yıllarında okuduğum Peyami Safa’nın “Şimşek” adlı romanındaki kahraman geldi bir an. Hikmet ağabeyinki de “Şimşek”in kahramanındaki gibi sinirsel bir hal miydi? İşte her bilinmeyen karşısında hissettiğim o müthiş merak hissime mağlup olmuş ve bu titremelerinin, sinir krizini andıran bu merak-ı mucip halin sebebini soruvermiştim. İçimden: keşke sormaz olaydım diyor ve merakına mağlup bir insan olduğum için kendime kızıyordum ki Hikmet ağabey tok ve acı dolu sesiyle tekrar anlatmaya başladı;

- Bizim evin pencereleri kepenkliydi, yağmur yağınca uyuması zordu. O gece de yağmur yağıyordu. Bir iki hafif titreyişten sonra devam etti.

- Biliyor musun Orhan ben ne yaptım! Bunu söyledikten sonra tekrar durdu. Doğrusu merakım iyice artmıştı. Bu, muamma insanın mazisinde işlediği ne gibi bir hatası vardı ağır bir suçun faili, eski bir cinayetin katili miydi? Ben bunları düşünürken o tekrar anlatmaya başlamıştı:

- Annemi, beni dünyaya getirip benim için uykularımı harap eden bin bir zorlukla bizi okutan anamı, işte böyle yağmurlu bir gecede tek başına bıraktım. Bir gün bile tutmadım onu orada ama olan olmuştu of...”

- OF” sesi ıstırabın her tonunu ifade eden yıllanmış acılarla doluydu. Meseleyi anlar gibi olmuşum. O yine devam etti:

- O gece de böyle şiddetli bir yağmur yağıyordu. Sağ tarafıma, pencereye doğru yatmışım. Her yağmur tanesi sanki birer taş olmuş başıma düşmekteydi... Anacığım ah anacığım... Gecenin o vaktinde o yağmurda yalnızdın. Boş bir evde altmış yedi yaşında bir kadın...

O kadın benim anamdı... Yağmur taneleri camları kırmak istiyor gibi camlara vuruyordu. Ah anacığım! Korkmuştur, tek başına korkmaz mı kadıncağız!”

Anlatırken dalıyor o günü bir daha yaşıyordu. Sigarasından kısa çekişlerle nefesleniyor, düzensiz cümleleriyle anlatıyordu:

- Eşim, niçin yatmıyorsun? dediği zaman gök gürlemişti. Yatakta doğruldum, eşime cevap veremedim, çünkü öfkenin sınırlarında dolaşılıyor, kendimi zor tutuyordum. Bu öfke yalnız eşime değildi daha çok kendime kızırıyordum.

- Ben ne yapmıştım! O yağmurda, o gök gürültüsünde benim bile içim ürperirken; kardeşlerimi ve beni okutma uğrunda sağlığını harap etmiş, genç yaşında saçlarına karlar yağmış, hep sıkıntı hep dert çekmiş bu kadıncağızı o yaşlı halinde, o en çok korunmaya muhtaç olduğu evladından sadece bir güler yüz beklediği bir zamanda terk etmiştik.”

Başını öne eğerek: “Gerçi bir gün bile kalmadı o evde” dedi alçak bir ses tonuyla. O bunları anlatırken birkaç meraklı daha sandalyesini çekti yanımıza. Hikmet Ağabey biraz olsun rahatlamıştı. İsteğinin dışında konuşmalarına kulak verenlere aldırmadan konuşmasını sürdürüyordu:

- Vicdanımız rahat etsin diye kadıncağızın kullanmasını dahi bilmediği bulaşık makinesi bile almıştık ona. Öyle ya el âlemi kendimize güldürmeyecektik. Bir daha gök gürledi bu şiddetli gürültüyle öfke bulutlarım boşalmıştı. “Ah anacığım!” Diye bağırarak yaktan fırladım. Odanın lambasını yaktım. Alelacele gömleğimi giyerken eşimin:

- Ne oluyor, nereye gidiyorsun? diyen sesi aylardır biriken öfkemi patlatmıştı.

Cehennem dibine diye haykırdım, “senin yüzünden annemi evden attık, onun için de cehennem dibine gidiyoruz” dedim. Ne söylediğimin farkında olmadan

bağırıyordum. Ayakkabılarımı ne zaman giydim bilmiyorum. Kapıdan çıktığımda merdivenleri büyük bir gürültüyle inmemden olsa gerek bazı dairelerin penceresinde bana bakan karaltılar görmüştüm. Apartmandaki birçok insanı da uyandırmıştım. Ama bu durum umurumda değildi. Rezaletin büyüğünü yaşamıştım zaten...

Dışarıda bardaktan boşanır gibi yağın yağmur devam ediyordu. Öfkemden kapıdaki arabamı da anahtarını da unutmuşum. Koşuyor koşuyordum. Anneme tuttuğumuz ev, bir, bir buçuk kilometre ilerideydi. Bütün gücümle koşuyordum. Bir dahaki gök gürültüsü adeta dizlerimin dermanını kesmişti, elim ayağım titrerken bir taraftan da yağın yağmura inat koşmaya çalışıyordum.” Hikmet ağabeyin gözleri yaşlarla dolmuştu. Bizse olcukların merakıyla daha bir dikkat kesilmiştik.

“Yolun sonuna doğru artık ayakta zor duruyordum. Ellerim sinirden titriyordu ve artık ellerime hakim olamıyordum. Bir kilometrelik yol bitmez olmuştu. Gece yarısı arkamdan bağırın bekçinin ne dediğini anlamam mümkün değildi. Gücüm kuvvetim kalmamıştı. Sinirlerim altüst olmuş, öfke ve pişmanlık duygularının cenderesinde erimiş bitmişim. Anneme tuttuğumuz ev giriş kattaydı. Binanın arka girişinden ön penceresine doğru dönerken giriş katından zayıf bir ışık sızdığını gördüm. Ağır ağır binanın ön tarafına geçtim. Pencerede perdenin arkasında bir karaltı vardı. Ah anam... Pencerede beni görmüş, tanımıştı. Perdeyi açtı göz göze geldik. Sanki beni bekliyor gibi yüzüme bakıyordu. Bir süre ona öylece bakakaldım. Hiçbir tepki vermiyordu. Sanki donmuştu. Bana bakan o gözlerde her şeyi gördüm. Anam bitmiş, anam tükenmiş, anam korkmuş anam kırılmıştı. Kim bilir onun için ne uzun ne zor bir gece olmuştu... Bizi büyüttüğü o en zor günlerinde dahi bu geceki kadar sıkıntı çekmemiştir herhalde. Annemi eve getirdim, o gece benimle hiç konuşmadı. O günden sonra biz sormadıkça konuşmuyor, konuşamıyordu. Yıkılmıştı, tükenmiş, bitmişti. Her zaman odasına çekiliyor ve o odadan çoğu zaman hıçkırık sesleri duyuluyordu. Yıkılan sadece anam değildi, ben de yıkılmıştım. Hakkını helal et diyecek oluyor, vereceği cevaptan korkarak bunu soramıyordum. Eve getirişimin on dördüncü gecesi bir kandil gecesiydi. Anam merhamet dolu sesiyle son kez:

- Allah rahatlık versin” demişti. Bir daha onun sesini duymadım. Vefat ettiğinde yüzünde buruk bir ifade vardı. Anam bize küs gitmişti.”

- Sigarasından derin bir nefes daha çektikten sonra:

- Hakkını helal ettiğini sanmıyorum, etse de işte öyle, dedi ve ekledi:

- İşte Orhan, bu titreme o yağmurlu geceden kaldı.

O gece eve gittiğimde anamın elini öptüm. Ellerine sarıldım, ağladım, ağladım...

Yağmur Hikâyeleri’nden...

ANNELERİN DUALARI MAKBÛLDÜR

“Annenin duası kabul olmuş ki, prangalar kilit kabul etmiyor.”

Çurkan ADİL

Şüphesiz ki Allah [çelle celâluhu] şartları yerine getirilmiş her duaya cevap verir. Ancak cevap verirken bizim isteklerimize göre değil, kendi hikmeti ve iradesine göre karar verir. Bazı duaları hemen kabul eder, bazısını erteler. Bir kısmını perdesiz direk kabul eder ve istenen şeyleri yerine getirir. Bazılarını ise ahirete saklar.

Allah Teâlâ'nın kesinlikle karşılık verdiği dualardan biri de annelerin çocukları için yapmış oldukları dualardır. Aşağıdaki hâdise bunun canlı bir misalidir

Bir gün bir kadın, Mahled bin Hüseyin'in yanına gelerek oğlunun Rum-lara esir düştüğünü söyler. Oğlunu esarettten kurtarmak için fidye ve-rilmesi gereklidir. Fakat kadın çok fakir olduğundan fidyeyi ödemesi müm-kün değildir. Kadın Mahled bin Hüseyin'den fidye parasını verebilecek hayırsever bir kişi bulmasını ve kendisine yardım etmesini talep eder.

Oğlunun esaretiyle birlikte kadın, gece gündüz durmadan onu düşünmekte ve yemekten içmekten kesilmiş bir hâldedir. Mahled'in hem delikanlının güvenliği, hem de annenin sağlığı için acilen yardım bulması gerekmektedir. Mahled bin Hüseyin bir süre sessizce bekler. Tam bir teveccühle Rabbine yönelir ve samimiyetle dua eder. Bu arada annesi de onun dualarına iştirak eder.

Aradan birkaç gün geçtikten sonra aynı kadın oğlu ile birlikte çıkagelir. Mahled bin Hüseyin'e dua ede ede onun huzuruna varır. Ona karşı minnetlerini, şükranlarını sunar. Zira oğlu esaretten kurtulmuştur. Oğlundan, başından geçenleri Mahled'e anlatmasını ister. Delikanlı da başından geçenleri bir bir anlatmaya başlar

Bir grup arkadaşımınla beraber Rumlara esir düşmüştük. Akşam günbatımından sonra esirlerle birlikte çalıştığımız alandan zindanlara götürülüyorduk. Yürürken birden ayağımdaki prangalar çözülüp yere düştü.

enç adam bu olayı anlatırken olayın olduğu gün ve saati de Mahled'e söylemişti. encin işaret ettiği zaman dilimi, tam olarak annesinin Mahled'in yanına gelmesine ve ikisinin delikanlı için yapmış oldukları duanın vaktine tevafuk ediyordu.

enç, hararetle anlatmaya devam etti. Başımızdaki gardiyan prangalarımın çözüldüğünü

görüncü kalktı ve bana 'Prangayı kırdın, öyle mi?' diye seslendi. Ben de, 'Hayır, ben kırmadım bilakis kendisi çözüldü.' dedim.

ardıyan bu işe çok şaşırdı ve diğer görevlileri de çağırarak olayı onlara da anlattı. Sonra demircileri çağırıp ayağımdaki prangayı tamir ettirdiler ve onu tekrar ayaklarıma prangaladılar. Daha birkaç adım atmamıştım ki pranga tekrar yere düştü. Olaya şahit olan görevliler bu olaya çok şaşırdılar ve bu olayı yorumlamaları için din adamlarını çağırdılar. Onlar gelince bana 'Annen hayatta mı?' diye sordular. Ben 'Evet, annem yaşıyor.' diye cevap verdim. Bunun üzerine şu neticeye vardılar: 'Annesinin duası kabul olmuş ki, prangalar kilit kabul etmiyor.'

Bu olayın ardından yol ağızımı da vererek beni serbest bıraktılar. İyem için yeni elbiseler verdiler. Beni Müslümanların cephesinin bulunduğu yere kadar götürüp dindaşlarıma teslim ettiler.

ANNENİN MERHAMETİ

Bir savaş sonrası esirler arasında çocuğunu arayan bir kadın, çocuğunu bulmak için sağa sola koşuşturup durmaktadır. Bu kadın, kendi çocuğu diye bazı çocukların saçını koklar, yüzünü öper. Kendi çocuğu olmadığını görünce de bırakır, inkisar içinde yine aramaya başlar. Bir yerde çocuğunu bulunca, onu bağrına basar, koklar ve sever. Allah Resulü, sahabilerine bu tabloyu gösterir ve "Bu anneyi görüyor musunuz? O, bağrına bastığı çocuğunu hiç cehenneme atar mı?" der. Ashab cevaben, "Atmaz ya Resûlallah" derler. Bunun üzerine Allah Resulü, "Allah kullarına karşı o anneden daha merhametlidir" buyurur.

□□□

İbn Abbâs "a" anlatıyor "Peygamberimiz "Mekke'de" Sikaye denilen mahalde iken bir kadın elinden tuttuğu oğlunu Resûlullah'a getirdi ve

-Yâ Resûlallah, bu benim oğlum, istemediğim halde harbe gitmek istiyor, dedi. Allah Resûlü

-Annen sana izin vermedikçe yahut o ölmedikçe kendisini yalnız bırakma. Bu senin için daha büyük sevap vesilesidir, buyurdu. [Taberânî.]

"Cennet, anaların ayakları altındadır."
(Hadis-i Şerîf)

Nuriye Hanım ve küçük Said

Seyyid Hüseyin Arvâsî Hazretleri, kendinden ders alan geleceğin [Bediüzzaman] küçük Said'in annesi Nuriye Hanım'a şunu sormuştur "Bütün çocuklarının bu kadar zeki olmalarında, senin onları terbiye sistemindeki metodun nedir?" Bunun üzerine bu mübarek ana, "Hayatımda, kadınlığa mahsus dinî mazeretler dışında, hiçbir vakit teheccüd kaçırmadım ve çocuklarımı abdestsiz emzirmedi." cevabını vermiştir. İşte fikirleriyle insanlığı aydınlığa taşıyacak nesiller yetiştirmek isteyen annelerin halii!

OĞLUMA

Zehra DİDAN

Üşünüyorum da, edebiyata olan me-rakım, kalemle bir türlü kuramadığım daimi dostluk, yüreğimde seninle yaptığım bitip tükenmez hasbihâllerle buluşabilseydi, herhâlde ciltler dolusu kitap olurdu. [Ciltler dolusu kitap] ifadesi sana abartı gelmesin yavrucuğum. Daha hamile bile kalmamış, Hatta henüz evlenmemiş bir anne adayının; [Doğmamış çocuğa Mektuplar'ı] bir kitap ediyorsa, seninle birlikteliğimizin meyvelerinin ciltleri doldurmasına şaşırırmamalısın.

Her damlası başka başka mineral, enerji katkı maddesi yüklü koca bir okyanus tahlil edilebilir mi sence? Haydi, tahlil etmeye kalkıştığımızı düşünelim. Hangi kıyısından, hangi ucundan başlayabiliriz bu altından kalkılmaz işin? Yüreğimi, yüreğimdaki bana sınırsız gelen şefkati dile getirmeye çalışırken, kullandığım terimlere bakıp da yine abarttığımı düşünmeyesin sakın. [Kaat elbette, varlık âlemindeki bütün okyanusları toplanan yüreğimdakinin bir damlası bile edemeyeceğini nereden bileceksin?

Artık yetişkin bir erkeğinkine dönen sesinle, [Anlatmadınız ki nereden bilebilirim?] dediğini duyar gibiyim bebeğim. Lütfen dudağının köşesini yine öyle kıvrırma. Bir anne için evladı bir yetişkin olsa dahi hâlâ bebektir.

Ah yavrucuğum! [O]ğu zaman sana rağmen, seni, kendi seçtiğim kalıplara uydurmaya çalışacağıma, keşke seninle bunları konuşsaydım. Sana, seninle dopdolu olan beni anlatıp, senin seni anlatmalarını dinleyebilseydim keşke. [Ok mu geç oldu dersin? Sanmıyorum. Her şeyin bir telafisi, belli ölçüde de olsa mutlaka vardır.

Bedenime misafirliğinin altıncı ayında bile hâlâ

bazı şeylerden tiksindiğimi gören komşular, yüzlerindeki en bildik ifadelerle, [Saçlanıyor gari...] dediklerinde, seninle dolu karnımı kucaklamak için kendimi zor tutmuştum. Her ikimiz için de çok zor bir yolculuğun sonunda yanıma seni yatırdıklarında, o günlerde mideme rahatsızlık veren saçların simsiyah, pırlıl pırlıl parlıyordu. Ya beni hâlâ göremeyen yumuk gözlerin? O gözlerin açılıp da beni görmesini, beni bilmesini yüreğimdaki okyanusa dokunmasını nasıl da heyecanla beklemiştim güzel yavrum. Ya uzattığım parmağımı hemen kavrayan minicik parmakların. [ül pembesi teninin kokusu hâlâ burnumda. [öğsüne dayanıp da solumaya başladığım o cennet kokusu, zahirde kaybolsa da yüreğimdaki okyanusun üstünde bir buhurdanlık gibi tüter durur.

Ah evlatçığım, bana Rabbimin gönderdiği en büyük hediye, -karşılığı çok yüksek bir vazife olan- en büyük hediye idin. [E hâlâ da öylesin. [Kaat şu gecenin karanlığında kalemimle paylaştığım hasbihâlimi, dizinin dibine çökerek, sana yakararak yaptığım bir özür kabul et ne olursun. Senin gibi eşsiz bir hediyeenin, dünya nimetlerinin en tatlısının, vazifelerin en ücreti peşin ödenmişinin ve en kutsalının kıymetini bilemedim. Hayır, yapmayacağım; [Ben çocuk, ben çocuk... Bir de üstüne hayatın bitip tükenmez gaileleri... Ne yapaydım?] demeyeceğim. Artık yüreğim hür. Kendimi savunma yalanlarına sığınmayacağım. Kara gözlerinin ışıltısı, [Şizi kutlarım anneciğim] der gibi bedenime, yüreğime yayıldı hemen.

Ah ruhum, başladım artık, hiç olmazsa azıcık devam edeyim. Kim bilir, bu belki de seninle oluşturacağımız kitabın ilk harfi olur. Böyle bir

harfle başlayan kitap biter mi dersin? Olsun! Bitmese de çocuğunun anası devam eder. Hatimesi olmayan bu kitabı bütün analar kıyamete kadar yazar dururlar.

Ne diyordum?  ç-dört yaşlarında ne kadar kıpırdak, ne kadar hareketli, o zamanlardaki deyimimle ne kadar yaramaz bir çocuktun. Sanki ben işe  yarar  bir anneymişim gibi, nasıl da yafıyı geçirivermiştim boynuna. Ben de çok genç ve ener  doluydum ama senin bitip tükenmez ener le yarışmıyordum bir türlü.

Kitaplığımızdaki kitaplar, yani boyunun yetişebildiği yere kadar olanlar; her gün en az bir kere yere dökülürdü. Kim bilir o raflarda, sana yabancı kâğıt yığınları arasında ne arıyordun? Onlardaki muammayı çözebilmek için kendince yaptığın, yapabildiğin tek şeydi onları dökmek. Resimli bir masalla seni onların ülkesine gezintiye çıkarmak yerine, işaret parmağımı gözüne sokarcasına sallayarak, emirler ve tehditler yağdırdım. Ne kötü talih, yani ewelce senin sonra da benim için. Hâlbuki masallar ülkesine yapacağımız bir yolculuk her ikimizi de ne kadar rahatlatırdı, kim bilir?

Ya oyuncaklarını devamlı kırışın, bozuşun...  e benim tavrım. Sendeki merak, o renkli ve büyülü şeyleri anlama duygusu öyle yoğundu ki... Küçük otomobilinin motorunu görebilmek için, onu kırmaktan başka çaren var mıydı? Ya da kardeşinin ağlayan bebeğinin sırrını, o plastik bedendeki kutucuğu yerinden çıkarmadan nasıl keşfedecektin? Seni merakından ve benim toyluğumdan yalnızca Rabbim korudu güzel çocuğum.

O arabaların süratle gelip geçtiği yollarda, sıkı sıkı ellerimi tutan minik ellerinin yerinde, artık gelişmiş bir erkeğin güçlü elleri var. Artık yollarda ellerimi sığınmak ve korunmak için değil, kuru-

mak için tutuyorlar. Bir zamanlar belime gelen başına bakmak için, başımı yukarılara kaldırıyorum artık. Tuvaletini söylemen; ellerini, yüzünü yıkamayı öğrenmen için ne kadar uğraşmış, ne hayal kırıklıkları yaşamıştım. Oysa şimdi öylesine titiz bir delikanlı oldun ki zaman zaman beni bile beğenmiyorsun. Ne güzel değil mi çocuğum? Artık prizlere çivi sokmaktan vazgeçtin. Evimizdeki elektrik arızalarını sen tamir ediyorsun. Yapmak istediğin elektronik âlet fikrini anlata anlata bitiremedin. Sana bir sır vereyim mi? Seni çok iyi dinledim ama o kadar çok kendine has terim kullanıyorsun ki anlar gibi görüldüğüm anlattıklarının, birçoğunu anlamadım.

Sonu gelmez soruların, sonu gelmez anlatımlara dönüştü. O sorularının hepsini tamamıyla dinleyememiş ve cevap verememişim ama şimdilerde seni can kulağıyla dinliyorum. Ne grip, hep annelerin çocuklarını eğittikleri söylenir. İzinle ben bunun tersini söyleyeceğim. Seni eğitiyor gibi görünürken eğitilen hep bendim güzel çocuğum. Bak dinlemeyi bile öğrettin bana.

 Ana hakkı ödenmez.  derler. Ak saçlı, eli nasır tutmuş anacağımın hakkını ödeyebileceğim gibi bir kanaatim yok. Sizler gibi bir hediyeyi, küçük gönlüme okyanusları sığdıran Rabbimi anlamamda bana rehberlik yapan sizleri, ihmal ettim.  azifemi hakkıyla yapamadım.  önlümdeki okyanuslardan; edep, ilim, ölçü tuğlalarıyla örülmüş arklar yapıp gönlünüze boşaltmadım; fakat hiçbir şey için geç değil, öyle değil mi? Artık perdeyi arladım ya, bu da bir şeydir. Artık ilk harfi yazdım ya, gerisi gelir.  anlarım, güzellerim, sizi böyle güzelliklerle donatanın aşkına, annenize hakkınızı helal edebilecek misiniz?

Gülümse

Hâlâ yanağımda gül öpücüğün,
Açıyor her sene bin bir tomurcuk.
Ennetten kokular sunuyor her gün,
Bana solmaz çiçek, o nur öpücük.

Alnımı tutuyor hasta olunca,
Melek kanadına denk olan elin.
Acılar içinde ben bunalınca,
İksir sunar kalbe ışıktan dilin.

Saçlarımı tarar gül parmakların,
Zülfüm dağılınca, keder, hüznle.
Eceye düşünce; nur şafakların,
Bana kandil olur sevgili anne.

İşte yine vurdu o baş ağrısı,
Zülfüm dağıldı bak acı, kederden.
Kalbimde dinmeyen bir derin sızı,
Aldı kiskacına beni yeniden.

Dolaşsın çehremde melek bakışın,
Yanağımda ılık şefkatli buse.
Akmasın ne olur sakın gözyaşın,
Ağlama annecim daim gülümse.

Mehmet ERDOĞAN

ANNE-BABA HIÇ TERK EDİLMEZ, AMA...

B

ir kimse imana ve Kur'an'a hizmet için anne ve babasını terk edebilir mi?

Anne ve baba hiçbir şey için terk edilmez. Yalnız onlar, İman ve Kur'an'a hizmet etme! diyorlarsa, yani isyanı emrediyorlarsa, bu mevzuda onlara itaat edilmez. Bununla beraber onlara yine de, Eğer onlar seni, şerik olduğuna dair hiçbir bilgin olmadığı şeyleri, Bana ortak saymaya zorlarsa sakın onlara itaat etme! Ama o durumda da kendileriyle iyi geçin, makul bir tarzda onlara sahip çık! İokman, ayet-i kerimesinin ifadesiyle iyilikle mukabele etmek gerekir.

Anne ve babanın gönlü hoş edilmeli, ancak onlara Allah'a ve O'nun emirlerine karşı isyan etme mevzuunda itaat edilmemelidir. Bununla beraber, ayetin de belirttiği gibi onlara saygıda kusur edilmemeli ve onlarla iyi geçinilmelidir. Anasına babasına itaat etmesi gereken hususlarda itaat eden bir insanın hayatında, kazancında, ilminde yümün ve bereket olur. Allah, bugün olmasa bile yarın onu başa tac yapar. Bu, pek çok tecrübelerle sabit bir hakikattir.

“Allah'a
isyanda
kula itaat
yoktur.”

Anne

Anne inleyen bir ney, anne hicrandan yumak,
  ozleri buğulu, nemli ve her zaman zâr zâr..
Kaderidir annenin ocaklar gibi yanmak,
Hep hüzünle eser onun ikliminde rüzgâr.

Kuşlar gibi titrer hep o ay yüzlü nevhayâl,
  ehresinde belirsiz yarınlar endişesi..
Her mevsim ayrı bir ızdırıp, ayrı bir melâl;
Nağmeleri bir hasret ve iştiyak bestesi...

Sînesi sımsıcak, çehresi de îmâlıdır,
Semtinde her dem büyülü râyihalar eser.
Duyguyla süzölmüş gözleri hep hummâlıdır,
Altın şakaklarında sarı güller gibi ter...

Rahmet-zahmet iç içe; bilmez geçen zamanı 
  ark etmez yazı, kışı, o rengârenk bahârı,
Tül tül gurûbu ve şafağın söktüğü ânı;
Her zaman duman dumandır o nazlı efkârı..

Bir kuluçka gibi sancılı gecelerinde,
Hep şefkatle çarpan kanat sesleri duyulur.
Hislerin öldüren amansız pençelerinde,
Matkaplar salınmış gibi yüreği oyulur.

  ok olsa da elemi, şekvâsı işitilmez,
Bir Eyyûb sabrıyla göğüsler hiç-olmazları..
Onda ızdırıp bitmez, acılar dinmek bilmez,
Sönmeyen bir azimle aşar aşılmazları.

Kanmaz aslâ sevmeye, o sevgiye susuzdur,
¶âire "su" dedirten hisle "evlât" der inler.
Herkes derin uykularda, o hep uykusuzdur,
El açar Yaradan'a kim bilir neler diler..!

¶fku her zaman bir hummâ ile buğuludur,
Durmaz, bir süvâri gibi koşar doludizgin..
O, yeryüzünde en ululardan da uludur,
Sînesi, meleklerin sînesi kadar engin...

.....
.....
.....
.....

Zambaklar gibi sihirli çehrende,
¶arlığımı saran uhrevî ışık;
Duydum ne duyulmazları sînendel.
Sen bir rüyâsın benim için artık...

Nûru öteden pırıl pırıl sîmân,
¶kbâ derinlikleriyle büyülü;
Tülleniyor hülyâlarım da her an,
Ölümsüz rûhunun bembeyaz tülü.

Bir yâd-ı cemilsin, kabrin sîneler,
Hep hazan yaşadın; ölüm bahârın..
Duâyla gerilmiş bütün gönüller,
Sen'i unutmayan vefâdarların...

ALLAH TEÂLÂ BUYURUYOR Kİ:

"Biz insana, annesine babasına iyi davranmasını emrettik. Zira annesi onu nice zahmetlerle, karnında taşımıştır. Sütten kesilmesi de iki yıl kadar sürer. İnsana buyurduk ki" "Hem Bana, hem de annene babana şükret! Nutma ki sonunda Bana döneceksiniz." Eğer onlar seni, ortak olduğuna dair hiçbir bilgin olmadığı şeyleri Bana ortak saymaya zorlarsa sakın onlara itaat etme! Ama o durumda da kendileriyle dünya işlerinde iyi geçin, makul bir tarzda onlara sahip çık! Bana yönelen olgun insanların yolunu tut! Sonunda hepinizin dönüşü Bana olacak ve Ben işlediklerinizi tek tek size bildirip karşılığını vereceğim."

Lokman Sûresi, ٣١-٣٣

"Biz insana, anne ve babasına güzel muamele etmesini emrettik. Zira annesi onu nice zahmetlerle karnında taşımış ve nice güçlüklerle doğurmuştur. Ocuğun anne karnında taşınması ve sütten kesilmesi otuz ay sürer. Nihayet insan, gücünü kuvvetini bulup daha sonra kırk yaşına girince 'Yâ Rabbi!' der, 'Allah'ım bana, gerek anneme babama lütfettiğin nimetlerine şükür yoluna beni sevk et. Senin razı olacağın salih amel yapmaya beni yönelt ve bana salih, dine bağlı, makbul nesil nasip eyle! Rabbim! Sana döndüm, ben sana teslim olanlardanım.' İşte bunlar, cennetlikler içinde o seçkin kimselerdir ki, kendilerinden, yaptıkları amellerin en güzelini kabul edeceğiz ve günahlarını affedeceğiz. Bu, onlara söz verilen şaşmaz doğru bir vaaddir."

Ahkaf Sûresi, ١٧-١٨

De ki Allah'ın elin, Rabbinizin size neleri haram kıldığını ben okuyup açıklayayım O'na hiçbir şeyi ortak yapmayın, anneye babaya iyi davranın, fakirlik endişesiyle çocuklarınızı öldürmeyin, çünkü sizin de onların da rızkını veren Biziz. Kötülüklerin, fuhşiyatın açığına da gizlisine de yaklaşmayın! Allah'ın muhterem kıldığı cana haksız yere kıymayın! İşte aklınızı kullanırsınız diye Allah size bunları emrediyor."

En'âm Sûresi, ١٥١

"Yalnız Allah'a ibadet edin, O'na hiçbir şeyi ortak kabul etmeyin. Anneye, babaya, akrabalara, yetimlere, fakirlere, yakın komşulara, uzak komşulara, yol arkadaşına, garip ve yolculara, ellerinizin altındakilere de güzel muamele edin. Bilin ki Allah kendini beğenen ve övünüp duran kimseleri sevmez."

Nisâ Sûresi, ١١٤

**Vay benim talihsiz anam!
Artık ağlama!
Dudağımızda kurtuluş nağmesi,
yaşaran gözlerine sevinç müjdesiyle
geliyoruz...**

EY İNSANI! EMANETLERİNE RAHMET ET!

Ey hanesinde ihtiyar bir vâlide veya pederi veya akraba-sından veya iman kardeşlerinden bir amel-mânde veya âciz, alîl bir şahıs bulunan gafil!. Şu âyet-i kerimeye dikkat et bak: Nasıl ki bir âyette, beş tabaka ayrı ayrı surette ihtiyar vâlideyne şefkati celbediyor. Evet dünyada en yüksek hakikat, peder ve vâlidelerin evlâdlarına karşı şefkatleridir. Ve en âlî hukuk dahi, onların o şefkatlerine mukabil hürmet haklarıdır. Çünkü onlar, hayatlarını kemal-i lezzetle evlâdlarının hayatı için feda edip sarf ediyorlar. Öyle ise, insaniyeti sukut etmemiş ve canavara inkılab etmemiş her bir veled; o muhterem, sadık, fedakâr dostlara hâlisane hürmet ve samimane hizmet ve rızalarını tahsil ve kalblerini hoşnud etmektir. Amca ve hala, peder hükmündedir; teyze ve dayı, ana hükmündedir. İşte o mübarek ihtiyarların vücudlarını istiskal edip ölümlerini arzu etmek, ne kadar vicdansızlık ve ne kadar alçaklıktır bil, ayıl! Evet hayatını senin hayatına feda edenin zeval-i hayatını arzu etmek, ne kadar çirkin bir zulüm, bir vicdansızlık olduğunu anla!

İşte ey insan! Aklını başına al. Eğer sen ölmezsen, ihtiyar olacaksın. “Ceza yapılan hatanın cinsinden olur” sırrıyla, sen vâlideyne hürmet etmezsen, senin evlâdın dahi sana hizmet etmeyecektir. Eğer âhiretini seversen, işte sana mühim bir define; onlara hizmet et, rızalarını tahsil eyle. Eğer dünyayı seversen, yine onları memnun et ki, onların yüzünden hayatın rahatlı ve rızkın bereketli geçsin. Yoksa onları istiskal etmek, ölümlerini temenni etmek ve onların nazik ve seriü't-teessür kalblerini rencide etmek ile “hem dünyada hem de ahirette zarar” sırrına mazhar olursun. Eğer rahmet-i Rahman istersen, o Rahman'ın vedalarına ve senin hanendeki emanetlerine rahmet et!

Peygamberin Gülleri

Çocuk Şarkıları

**KASET / CD
ÇIKTI**

“Efendim...

Sen bir gece gelseydin, ılık bir meltem olur, köşe bucak demez
eser dururdum. Sen gülüm olurdun, ben de bülbülün... Sana
söyleyecek yüzlerce nağme bulurdum.”

NT Mağazalarında ve tüm müzik marketlerde.

nil
PRODUCTION

Tel: 0212 519 39 11

www.nilproduction.com

ADINI SIR GİBİ SAKLADIĞIM

Yüstra MESUDE

J İlk uğurlayanımdın benim. Beni ötelelerden bu dünyaya taşıyanım... Ardımda emeklerini en çok hissettiğim... Aydınlık yüzünde hayatı okuduğum; duasında huzur, bakışında şefkat bulduğum... Hep sen uğurladın beni. Bugüne dek hep sen yolculuğa çıkardın. Daima ardımdaydın benim. İnanmadan, erinmeden, yardımlarını esirgemedim...

Ey benim nur-u aynım. Ma-i nisanım. Ey benim sevgili parçam ve parçası olduğum... Annem... Önce hayata bıraktın beni usulca. Senin ellerinden tutarak yürüdüm hayata. Ben senin o şefkatli ve nahif kollarında tattım İhsan' olmanın ilk hislerini. Dağların bile almaktan korktuğu bir emaneti yüklemişti Rabbim omuzlarıma. Siz de 'İnşüsemma olsun ismiyle' diyerek, anlamı güzel, mânâsı derin bir isim verdiniz bana. Kulağıma fısıldadığınız kelimeyle tanıdı beni insanlar. Bu isimle andı beni ananlar.

İlk uğurlayanımdın sen benim. Dualarını ardımdan cömertçe ve merhametle uçuruveren ilk

uğurlayanım... Ayağım takılsa bu yolculukta, düşecek olsam, sen hep ardımdaydın. Huzur dolu bakışların, o şefkatli ellerin ansızın gelip yetişirdi acılarıma. Belki bu yüzden 'Düşmek' dahi korkutmuyordu beni. Düştüğüm yerden tutup kaldıracak bir annem vardı benim. Ezeli ve ebedi bir bağı vardı sevgimizin.

Sevgili uğurlayanım. Ardımda bir dağ gibi dimdik duranımdın... Benim asıl uğurum sendin. Dokunduğun her şey renk değiştiriyordu sanki. Sarı, yeşile; siyah, beyaza; mor, pembeye dönüşüyordu. Odalar, evler, üzerine basılan halılar dahi seninle mânâ kazanıyordu. Senin soluğun soluk katıyordu hayatlarımıza. Hepimiz kendi başımıza bir şeyler başardığımızı zannetssek de, her işimizde senin elin, senin duan ve senin uğrun vardı. Ama sen hep arka saflardaydın. Bizi hayattaki rollerimize bir bir uğurlarken, sen hep geride kalıyordun. En büyük rolü üstlenerek...

Bana yolu ve yolculuğu öğrettinim... Beni sınırsızca sevenim... Doğuma, ölüme ve hayata dair

sorularıma bıkmadan cevap veren rehberim...
İddî, sessiz, müşfik, vakur, büyük, sevgi dolu,
fedakâr, şefkat yüklü, melek yüzlüm. Ülüşümde
neşem, ağlayışımda sabrım, hüznümde orta-
ğım. Okyanustaki buzdağı misali, görünmeyen
yanı görünenden derin, neşesi hüznünde mah-
fuz annem.

Seni güneşi avuçlarımıza bırakan bir nisan saba-
hında, nur yüzün ve o güzel sesinle hatırlıyorum.
Elinde Kitap, dünyanın en güzel sözlerini okurdun
bize. Sesin inşirah olurdu kalbimize. Sesin huzur,
sesin sabır, sesin aşk olurdu birden. Sesin aşka
çağırır ve sesin Allah'a inandırırdı.

'Ennet anaların ayakları altındadır.' müessesini
bilirim de, yine seni cennete, cenneti de sana
yazsın diye duadan hiç vazgeçmem. Bütün
annelerin kutsal ve bütün annelerin 'Bircik' oldu-
ğu bu dünyada senden başka bir anneyi asla
düşünemem. Dokun bana anne. Tebessüm
et bana. Yalnız bir çocuğum ben. Ellerini uzat
bana.

Okuduğum Kitaptan birkaç satır dilime düşüyor.
O en merhametli zat; 'Biz insana anne
babasına iyiliği tavsiye ettik.' buyu-
ruyor. 'E bütün hakların üzerinde
senin hakkın duruyor. Anneciğim,
kalbine dokunan acılar kalbime
değiyor. Seni anlamasam da,
sana anlatamasam da, derdin
derdim oluyor.

Seni anlamaya koca bir yürek
ister. Öyle bir kelime olsun ki,
seni anlatsın bana. Sen, tamam-
layıcı. Sen, esirgeyen. Sen, karşı-
lıksız seven. 'Şefkat aşktan büyüktür.'
diyorlar anne. Sen aşktan da gerçeksin.
Anne, adını düşündükçe hayranlığım artı-
yor. Sendeki rahmet, 'Erçek Merhamet
Sahibi'ni anlatıyor. Sana şefkati veren,

beni de koruyor. 'E beni koruyan, bütün çocuk-
ları görüyor.

'İmdi senden uzağım. Arada şehirler var. Sen
orada bıraktığım ve hep bulacağım yerdesin.
Ama ben senin özleminin dayanılmaz olduğu
bir yerdeyim. Büyük meydanlar, şehirler üzerime
geliyor anne. Senin olmadığı şehirler bana
daha büyük ve kalabalık geliyor. Kendimi yalnız
hissettikçe şehir daha da büyüyor. Anne, saçla-
rım ellerini özlüyor. Hiçbir el senin gibi dokunmu-
yor bana. Hiçbir merhem deva olmuyor senin
sözlerinden başka. Ellerin diğer ellere benzemi-
yor. 'Özlerin başka gözler gibi bakmıyor. Neden
'Her şeyim' oldun anne? Sen olmayınca her şey
elimden düşüyor.

Biliyorsun anne; ilk uğurlayanımsın benim. Beni
yürüdüğüm yollara gönderenim... 'Önlünün
Dicle'sine ruhumu dayadığım... 'E adını sır gibi
adımda sakladığım.

Hazreti HATİCE VÂLİDEMİZ

"Anneciğini, Hatice'yi hatırladım. Senin gelin olduğunu, serilen çeyizini görmeyi ne kadar arzu ederdi, bu gününü görmeyi çok istiyordu."

E

fendimiz'in (s.a.s.) nezdinde çok büyük değer ve kıymeti vardı Hazreti Hatice (vâlidemizin. Zira o, vahyin ilk muhataplarından. Nitekim Nebiler Serveri (s.a.s.) peygamberlikle serfirâz kılındığı zaman, kadınlardan ilk iman eden o olmuştur. Efendimiz'in (s.a.s.) vahye mazhar olduğu ilk sıkıntılı günlerinden vefatına kadar da İnsanlığın İftihar Tablosu'nun (s.a.s.) hiçbir zaman yalnız bırakmamıştır. Onun bu vefası Efendimiz'in (s.a.s.) nezdinde onu kıymetler üstü kıymetlere ulaştırmıştır

Bu mutlu yuva tam yirmi üç sene devam etmiş ve peygamberliğin sekizinci senesi, kapanan bir perde gibi arkada acı bir hasret bırakarak sona ermişti. Bu defa Efendimiz (s.a.s.) yirmi beş yaşına kadar olduğu gibi, yine yapayalnız kalmıştı. Bir tarafta müşriklerin boykotu, Müslümanları her alanda tecrit etmeleri, diğer tarafta Mekke'de Efendimiz'in (s.a.s.) en önemli hamisi Ebu Talip'in vefat edişi; en zor olanı da evinin direği, çocuklarının anası, can yoldaşı kader arkadaşı Hz. Hatice'nin vefatıydı. Allah (c.c.) Efendimiz'in (s.a.s.) tutunduğu her şeyi alıyor âdeta "yalnız bana tutunmalısın" diyordu. Artık yetimleriyle ve dertleriyle baş başa kalmıştı. Bu yıla da hüzün yılı denmişti.

Hele (vâlimizi) hiç yanından ayırmıyor; ona hem annelik hem de babalık yapıyordu. Nihayet evlilik çağı geldiğinde de onu Hz. Ali ile

evlendirdi. Düğün günü Hz. âtıma'nın eyizi serildiği zaman ok duygulandı, müteessir oldu ve ağladı. Bu durum karşısında Hz. âtıma da dilgir olmuş o da ağlamış, "anım baba-cığım! Bu mutlu günümüzde sevinmen gerekirken niin ağlıyorsun?" diye sormuş, Mahzun Nebi .a.s.şöyle cevap vermişti "Anneciđini, Hatice'yi hatırladım. Senin gelin olduğunu, serilen eyizini görmeyi ne kadar arzu ederdi, bu gününü görmeyi ok istiyordu." dedi.

Müminlerin Annesi büyük validemiz Medine devrini, gül devrini görmedi, âtıma'sının düğünü de göremedi, o Müslümanlığın hep ileli devrini yaşıadı, ilesini ekti. O Hatice'nin gülleri âtımalar ve onların ocukları için yaşıadı ve bir gariplik içinde uçup ötelere gitti. ivanmertlikte son ufuk bitip tükenmedir ve işte anamız, binlerce anayı uğruna feda edeceğimiz anamız Hz. Hatice validemiz, bu ufka herkes-ten önce ulaşmıştı.

HASAN ÇAVUŞUN ANASINDAN...

ğlum Hasan, üç aydır ki mektubunu almadım.
İnce, gündüz hayır duanızdan geri kalmadım.
Sen onbaşı olmuş idin Akşehir'den giderken,
Çavuş oldum diye yazdın, tabur cenge girerken.
Zafer için her cengine yedi hatim adadım.
Allah korusun ocağımda sensin kolum kanadım.
Yaradanım sana nasip eder ise şehadet,
Odur kulluk Hakk'a, vatan millet için ne devlet.
İmam dedi Dobruca'da ulu şanlı cenk olmuş,
Düşmanların siperleri baştanbaşa leş dolmuş,
Derelerden, tepelerden seller gibi kan akmış,
Korkak düşman geri kaçmış toplarını bırakmış.
Sen o kanlı derelerden topladığın sümbülü,
Yolla faksin yavukluna ziynet bulsun kâkülü.
İnce gece ben bu cengin rüyasını görmüştüm.
Sevincimden ağlayarak hayır diye yormuştum.
Plevne de yatan şehit baban eve gelmişti.
Hasan gazi oldu diye bana haber vermişti.
Sonra gördüm sağ elinde yükselmişti bir bayrak,
Din hasmının kalesinde dikilmişti o sancak.
O sancak ki Osmancığın şanlı namus gömleği,
Çana minnet bilin onun uğrunda ölmeyi.
Sen düşünme millet bize gözü gibi bakıyor,

Bolluk şükür zad zahire her taraftan akıyor.
Eğer köyde ölen kalan var mı diye sorarsan,
Konu komşu, eşi dostu hatırlayıp anarsan,
Muhtargilin Ahmet şehit olmuş haber geldi dün.
Çenlik oldu, mevlit oldu, düğün oldu bütün gün.
Köy giyindi kuşandı, hep namazgâha gittiler.
O şehidin Rahmetullah duasını ettiler.
Yeri belli olmak için mezarını kazdılar.
Bir taş dikip 'Ahmed şehit oldu' diye yazdılar.
Kurban kesip hatmi şerif indirildi hep ona,
Çönderildi onun gökte yatan şanlı ruhuna.
Sen bilirsin yavuklusu kumral saçlı Emine,
Bir al bayrak asmış idi o gün kendi evine.
O güzel kız yeşil örtü örtmüştü idi başına
Bir kurumla oturmuştu köyün dibek taşına
Hiçkırmadı ağlamadı sandım onu bir melek
Onun erlik ocağını söndürmüştü felek
Sürme çekmiş kına ile süslemişti elini,
Olmuş idi tel duvaklı nurlu şehit gelini.
Dedi, Ahmet artık beni ahirette beklesin.
Ben onunum utanmasın beni Hakk'tan istesin.
Kaderim bu şehit olmuş benim şanlı yiğidim.
Kız kalırım varmam ere ben de canlı şehidim.

(Harp Mecmuası sayı:16 sayfa: 250 M. Hasip)

BİR ANNENİN EN ZOR SEÇİMİ

Ahmet ÖZDEMİR

Jilian Searle bir anne... O, tsunami felaketi sırasında belki de bir annenin hayatta yapabileceği en zor tercihi yapmak zorunda kaldı.

Dev dalgalar denizin sınırlarını aşmış, kaldıkları otelin lobisine ulaşmıştı. Jilian diğer bütün insanlar gibi ne olup bittiğini anlamadan iki çocuğuyla beraber kendisini dalgaların ortasında buldu. Sanki deniz taşmış, önüne çıkanı içine alıyordu. Bu hengamda, Jilian'ın tek düşüncesi sıkı sıkı tuttuğu iki oğluyla suların üzerinde kalabilmektir. Ama böyle ne kadar kalabilirdi ki...

Bu şekilde, üçü de kısa süre içinde boğulacaklardı...

Jilian bir karar vermek zorundaydı; ama bu öyle bir karardı ki, insanın rüyada bile karşılaşmak istemeyeceği türden.. Değil dakikalar saniyeler bile çok önemliydi.

Bir anda, kendisine sıkı sıkıya tutunmuş olan büyük oğlunun ellerini gevşetti, son kez yavrusunun gözlerinin içine bakarak onu dalgalara bıraktı...

Bu, sabah okula uğurladığı evladının gözlerine bakan annenin bakışı değildi! Oğlunu askere uğurlayan anneninki de değil...

Bıraktığı oğlu büyük olandı; ama kucağındaki 20 aylık bebesine göre büyük; yoksa yaşı henüz beşti.

Sular çekilmeye başladığında Jilian otelin biraz uzağında, öldüğünü sandığı kocasını buldu. Ağlayarak birbirlerine sarılan çift, hemen beş yaşındaki Lachie'yi aramaya başladılar; ama küçük çocuktan eser yoktu. "Küçük oğlumu kurtarmak için onu bırakmak zorunda kaldım" diyen anne, onun öldüğünü düşünüyordu.

Mutlu haber ertesi gün geldi. Bir güvenlik görevlisi küçük çocuğu bulmuş ve hastanede tedavi ettirmişti. Lachie, yüzme bilmemesine rağmen tahta parçalarına tutunarak hayatta kaldığını anlattı ailesine.

"Anne diyerek ağladım. Sonra kimse gelmeyince sustum" dedi.

"Kim ömrünün
uzun, rızkının
da bolluk-ber-
ket içinde
olmasını arzu
ediyorsa, anne-
babasına
iyilik yapsın."

(Müsned, 3/229)

Rabbim! Onlara merhamet et!

“Ey Rabb’imiz! (amellerin) hesap olunacağı gün beni, ana-babamı ve müminleri bağışla!” (İbrahim, 14/41)

Evlad ne kadar büyük olursa olsun, anne-babanın gözünde yine de bir çocuktur. Öyle gördüklerinden dolayı, onu her zaman şefkatle kucaklarlar. Evladın da ona göre anne-babasına hürmet göstermesi gerekir. Anne-baba, yaşlanınca tıpkı çocuk gibi olurlar. Alingandırılar, hassastırlar, ilgi beklerler, şefkat isterler. Rabb’imiz, bu noktaya temas ederek bizi ikaz ediyor. [Onlardan biri veya her ikisi de yanınızda ihtiyarlayacak olurlarsa, onlara şefkat kanatlarınızı gerin. Merhamet gösterin.]e deyin ki, [Rabb’im, onlar nasıl beni küçükken besleyip büyütmüşlerse, sen de onlara öyle merhamet et.] İsrâ, ١٧٧-١٧٨ Yani ben nasıl küçükken merhamete muhtaç idiysem, şimdi de onlar aynı merhamete muhtaçlar. Onlar şimdi birer çocuk gibidirler. Sen de onlara merhametinle yaklaş Ya Rabbi!